

PODNĚTY K TEORII VŠEHO (KRÁTKÝ ÚRYVEK)

RNDr. Tomáš

ABSTRAKT

Článek prezentuje rozpracovaný filozofický systém teorie všeho vystavěný na základní podmínce, kterou je nepodmíněnost. Z této „nulové podmínky“ se odvozuje celé bytí a nebytí, jeho struktura a smysl, včetně role člověka a dalších entit v tomto systému. „Důkaz“ této teorie všeho se provádí poněkud nezvykle, ale docela logicky, přes celé bytí (a nebytí). Ústřední je právě v celém bytí určitý protiklad podmíněnosti a nepodmíněnosti. Ten je určující jak pro fyzický, tak pro psychický svět. Vyložen je určitý vyšší stupeň abstrakce, kde se odhlíží od všech jevů, jsoucny, v celém bytí i nebytí, kdy už není rozdílu například mezi elektronem, emocí a zelenou barvou (vztahy mezi jsoucny jsou však zachovány) – toto odlepení úplně všeho od sebe umožňuje nový pohled na svět. Právě vztahy mezi jsoucny jsou zde ústředním tématem. Pojednáno je také o určitém novém přístupu v představě smrti a Boha. Obsahem článku jsou i určité úvahy ke kvantové gravitaci, které navazují na vyložené filozofické myšlenky. Teorie vychází spíše z přírodních věd a psychoanalýzy než ze samotné filozofie, tomu odpovídá i užitý jazyk. Článek přirozeně obsahuje polemiky se vznesenými tvrzeními. Forma textu není nejlepší, ale informace je obsažena. Kdybych to měl shrnout do jedné věty tzv., tak v textu se otevírá „nové okno poznání“, které jsme dosud neznali, nebo sklepní dveře, jak chcete. Ale je třeba to prověřit.

KLÍČOVÁ SLOVA: filozofická teorie všeho, strukturální filozofie, fyzikální teorie všeho, logika, hlubinná psychologie, smysl života

ZKRATKY

ToE	Theory of Everything (teorie všeho, filozofická)
Pd	Podmíněnost
Npd	Nepodmíněnost
Neu	Neuróza
La	Láska
Rce	obecná rovnice typu $1-1=0$
Pšt	Pošetilost
Kom-nkom	„komunikace, co není komunikací“
UPS	univerzální přirozená selekce
NDE	Near Death Experience
B	Bůh
D	Démon
s-p	soustava prvků
L	Vlevo
P	Vpravo
SUSY	Supersymetrie
STR	Speciální teorie relativity
OTR	Obecná teorie relativity
KT	Kvantová teorie
čisre, čisla	čistá relativita, čistá láska
TA	Trans-abstrakce
MA	Meta-abstrakce
BVL	bi-valentní logický systém
NVL	n-valentní logický systém
kvn	Kvantita
kvl	Kvalita
čp	Časoprostor
FS	„fuzzy something“ (fuzzy logika aplikovaná na dualismus nic-něco)

ALQ	system „antilogika-logika-qualie“
A, E, A', E', A''	Prvky v jazyku A-E': „Jin“, „Jang“, „potencialovost“, „fetiš, modla“, odumřelost
m	Muž
ž	Žena
odd	Oddělenost
spj	Spojení
obj	objekt, objektivní (tam-zde)
sbj	subjekt, subjektivní (zde-tam)
dpk	démon první kategorie
extr, intr	extrovert, introvert
ht, hm	Heterosexualita, homosexualita
rel, abs	relativita, absolutno
vm	veřejné mínění

OBSAH

Abstrakt a klíčová slova	
Zkratky	
1. ÚVOD	
2. POSTULÁTY	
3. VYŠŠÍ ABSTRAKCE, NEURÓZA A NEPODMÍNĚNOST	
4. RŮZNÉ LOGIKY	
5. SMYSL A NEPODMÍNĚNOST	
6. O SMRTI	
7. ONTOLOGICKÁ VÝMĚNA	
8. O KOMUNIKACI	
9. ÚVAHY K FYZIKÁLNÍ TEORII VŠEHO	
10. DISKUZE, SHRNUŤÍ A ZÁVĚR	
11. Dodatek k egologii	
Literatura	

1. ÚVOD

1.1 Tento článek pojednává o určitém alternativním přístupu k tzv. filozofické teorii všeho (dále jako ToE). Prezentuje se zde určitý filozofický systém, na jehož základě se rozebírají některé základní filozofické otázky, které si člověk klade. Za základ jsou považovány velmi obecné "nepodmíněné pravdy" (resp. samotná nepodmíněnost). Tyto pravdy spíše "není třeba dokazovat", než že by nebyly dokazatelné. Tyto obecné pravdy jsou v tomto systému jedinou podmínkou pro poznávání světa, jeho struktury a dynamiky.

1.2 Bytí (přidávám i nebytí) je zde pojato jako "ucelený" dynamický systém, ve kterém má i omyl své místo. Podstatu hrají otázky typu "jak", tj. jak věci fungují. Otázka "jak" a "proč" (otázka po smyslu), zde vlastně splývají. Když se zeptáme "proč ta věc existuje", odpoví se na tuto otázku inferiorní odpovědí "jak ta věc funguje". Velmi tam i splývá hranice mezi psychickým a fyzikálním světem. Obecně, alchymistický princip spojování protikladů je v textu (článku) hojně užíván.

1.3 Tento článek je pouhým výtahem širšího textu o asi 2000 stranách (cca devět let bádání), zde je prezentována jen "fasáda", jen některé podstatné závěry. Onen zdrojový, dlouhý, text je nezveřejnitelný, je psán chaoticky a je tam i mnoho intimních poznámek a výzkumu. V něm je však mnohé další a jiné a více rozvedeno.

1.4 Článek je psán jako soustava bodů, neb tak mi šlo asi nejlépe celou věc zapsat. Tvoří to však ve výsledku obsahově a názorově celek. Forma textu je celkově podobná odborným článkům ve vědeckých časopisech.

1.5 Pokud chce čtenář úplně porozumět textu, je třeba, aby se trochu orientoval, tak jako jeho autor, v základech moderní fyziky, v základech psychologie a psychoanalýzy (hlavně C.G. Junga) a základech dalších disciplín, spíše přírodovědných a duchovních. Nejsem profesionální sečtělý filozof, ale spíš filozofující přírodovědec. Tomu odpovídá i určitá strohost a jiný jazyk, než výslovně humanitně-filozofický.

1.6 Článek je určen pro užší, možná širší veřejnost. Nejde o dokončené dílo a i z principu, na kterém je prezentovaný filozofický systém vystavěn, nemůže být nikdy dokončeno (světy budou vždy jen hra s polaritami a polarit, je jedno jakých i). Text je třeba důkladně přehodnocovat a třeba i dále rozvíjet a přidávat nové poznatky, z různých oborů, které by dál a dál měly (snad) potvrzovat či rozvíjet, co je v článku postulováno a nastíněno.

1.7 Co s tím, co tu je, vlastně? Člověku to může pomoci v orientaci a ukotvení v prostředí, ve kterém žije, podobně jako víra. Nejedná se však o náboženství a ani ne moc o klasickou filozofii, protože teoreticky z toho mohou plynout i ověřitelné předpovědi, někdy v budoucnu, možná.

1.8 K fyzikální teorii všeho (o té pravé ToE) jsou v textu uvedeny nějaké podněty, „lidové myšlenky“, jak se říká. K fyzice se i jinde v textu občas zabrousí. Pro fyzikální a jiné poznávání bytí může být něco z tohoto pojednání možná přínosem či zamyšlením. Například bezrozporná teorie, o kterou usilujeme, nemůže podle mě vystihnout skutečnost. Má-li nějaká teorie popisovat komunikaci, měla by obsahovat nějaký logický rozpor, na nehlubší úrovni, který ani nemusí být vyřešen, protože komunikace se uskutečňuje díky poruchám (v poli). Je možná třeba hledat ten správný hlubší paradox, pokud to však není právě sporné ten spor-paradox či hádanku najít, ale v tom by ten spor právě mohl tkvět.

1.9 V textu dost splývá věda, duchovno, umění, filozofie, logika atd., jak by se asi na teorii všeho slušelo a patřilo. Cesta bytím je cesta rozlišováním k nerozlišenosti, poznáváním jednotlivých jevů se poznává, že mezi nimi není rozdíl - je to jakési stvoření naruby. V soudobé fyzice je to vidět zřetelně (princip sjednocování oborů a fundamentálních sil). Některé pasáže mohou působit až ezotericky, ale to k tomu všemu patří.

1.10 V žádném případě si příliš nepřivlastňuji, co je zde psáno a nevidím to, jako nějakou teorii. Termín "teorie všeho" nemám rád, ale jinak to jednodušeji vystihnout asi nejde. Nepřikláním se k tomu, že by nějaká ToE byla tzv. finální, neb musí zahrnout i praxi. Můžeme ten systém v textu, tu „teorii“, nazývat např., že je „Ovšem“. Někdy jde spíše jen o nahozené úvahy, které vyžadují hlubší revize. Asi byla nějak potřeba se v textu vyjádřit ke všem tíživým otázkám lidstva, zda úspěšně, to může posoudit jen dialog. Svět sám je asi dialogy, občas plodnými, občas marnivými. Styl textu je většinou silně odměřený a technicistní, lépe se mi to tak psalo, resp. bádalo nad tím. Moje založení mi dovoluje kombinovat mužské i ženské prvky, tím je to myslím specifické.

1.11 Tento článek, text, zapadá pravděpodobně do tzv. strukturní systémové filozofie. Nejde o to odpovědět, najít finální ToE, ale najít dobrý a konzistentní systém "všeho". Co se zde právě liší, a nevím, do jaké míry se tím takto někdo již nezabýval, je přístup úplně od základu. V ústředí zájmu už není objekt, ale vztah, subjektivita. Do značné míry zde odpadá problematika "hledání shody se skutečností", protože se užívá jiný přístup. Za onu skutečnost, se kterou má být shoda, se považuje v textu nepodmíněnost neboli originalita (je to to stejné, s čím porovnává např. fyzika své teoretické předpovědi, tedy skutečnost sama) a právě od této nepodmíněnosti je vše, celý systém, odvozován. Tedy zde proces poznávání sestupuje ze

shora dolů (od "ničeho k něčemu"), nikoli naopak, jak je to např. ve vědě (od "něčeho k ničemu"), pokud to tak tedy jde právě takto chápat.

1.12. Uvedený systém v článku je vystavěn na zvráceném přístupu, než jaký je ve stávající logice používán, tj. vztahování se k objektivitě, k objektivní skutečnosti (způsob poznání vyskytující se ve filozofii, vědě a i víře). Zde se užívá objektivních vztahů, "objektivní subjektivit". V ústředí zájmu není objekt, ale vztah mezi libovolnými objekty, tento vztah mezi libovolnými objekty pak onu objektivnost přejímá na sebe. Protože jde o úplné odhlédnutí od všech objektů a objektivit, mělo by to být objektivní automaticky. Nejde však o zřeknutí se objektivit, jen je chápána jako cokoli jiného a jde i o její rozšíření či prohloubení. Pokud bychom odhlédli navíc i od všech vztahů, bude obecný prostor tvořen jazyky (tj. bude tvořen objekty a vztahy) a to je úroveň nepodmíněné lásky. Ale více až v samotném článku, kde se i vtipem nešetří.

1.13 V textu není mnoho citací. Vychází se z obecného poznání, především z duchovních nauk, logiky, přírodovědeckých poznatků a z psychologie. Nejsem dost sečtělý na to, abych posoudil přínos tohoto článku. Šel jsem vlastní cestou. Napíšu zde tedy alespoň výbor děl autorů a autory, kteří se filozofickou ToE do větší či menší míry zabývali. Klasičtí autoři: Platón, Aristoteles, Leibniz, Descart, Spinoza, Hegel, novodobí: Lorenz B. Puntel: Structure and Being (2008) a Being and God (2011), Alan White: Toward a Philosophical Theory of Evetything (2014), Stephen Hawking: A Brief History of Time (1988), Nicholas Rescher: The Price of an Ultimate Theory (2000). A samozřejmě nemohu zapomenout na Pjéra La Šéze, na jeho povídání o psychoanalýze a postřehy. Afiliaci k nějakému adekvátnímu pracovišti nemohu v současnosti použít.

2. POSTULÁTY

2.1 V této kapitole se definují a diskutují postuláty, ze kterých se v dalším textu vychází. Podružné postuláty se avšak vyskytují v celém textu.

2.2 Z pohledu vědy existuje zjednodušeně viděno buď pravda, která jde ověřit s vezdejší skutečností nebo je s ní neověřitelná. Věda staví na nezávislosti a plné důvěře vezdejší skutečnosti. Duchovní nauky naproti tomu staví na pravdách, které jsou neověřitelné nebo čistě subjektivní. Existuje však i jiný přístup, jiná metoda poznávání. Tato metoda spočívá v nalezení pravd, které není třeba ověřovat a na nich je posléze celé poznávání světa vystavěno. Tuto metodu jsem použil i v prezentované práci. Pokud se podaří najít pravdy, které není třeba příliš ověřovat, a jsou dostatečně obecné, pak si je můžeme dovolit položit jako základ pro odvozování dalších poznatků. Jak se ukazuje, tyto poznatky budou pak mít podobu spíše jen nezávazné hry poznání samotného, snad proto, že "závaznost" se již vyčerpala v oněch pravdách, co není tzv. třeba příliš dokazovat. Na jedné straně tak stojí několik "nepodmíněných pravd", na druhé straně možné realizace z nich plynoucí - hra. Tak trochu se tu pak kombinuje jak vědecké tak i duchovní hledisko.

2.3 První takovou pravdou je, bych řekl, Nula neboli Nic (psáno v textu s velkým N). Nule-Ničemu matematicky možná rozumíme, ale jinak asi moc ne. Nic není třeba dokazovat. Nic nic vezdejší teoreticky neovlivňuje, přidáním Ničeho se něco a dokonce asi i nic nezmění. Nic ani nepřidá, ani neubere. Avšak i Nic bude mít na existenci vliv, protože, jak z kvantové teorie víme, nejde měřit objekt, aniž by nebyl ovlivněn, o tom je zmínka ale až dál v textu (o působení Nic).

2.4 Druhou takovou pravdou může být fakt, že svět kolem nás a svět naší psýché rozlišuje určité polarity, protiklady. Protikladem lze chápat i úplně homogenní prostor, neb je definován v každém bodě, od bodu k bodu, je stejný (o nějaké stejné vlastnosti) od jednoho bodu k jinému bodu. Obecně se v každé informaci

(systému informací) objevuje prvek shody a neshody a přímosti a nepřímosti (např. vědomí a nevědomí). Protiklady jsou i dvě identické "kopie", pokud by se to vyjádřilo v rovnici, pak např. jako: $1=1$. Ony „kopie“ jsou „proti sobě“ a rovnici jde samozřejmě i upravit na $1-1=0$. Protiklad je i prázdná nádoba a plná nádoba. Protiklad lze pravděpodobně vždy najít, pokud se chápe zobecněně. Povaha polarit může být různá, dokonce se nemusí jednat o systém "plus-mínus", existuje např. systém barev, "červená-zelená-modrá" (RGB). Ještě složitější je to u chutí a dalších kvalit (vždy jde však o hodnoty, byť komplexní, kdy i ona komplexnost (všehochuť) je samotnou hodnotou. Protikladem je i "neutrálno versus extrémy". Této pravdě o existenci polarit se dá říkat Podmíněnost neb odráží podmíněné vztahy. Předpokladem je, že vše co existuje (i neexistuje), lze chápat tak, jak bylo v tomto bodu vyličené, že samotná existence není možná bez polarit, bez rozlišování.

2.5 Třetí nepodmíněnou pravdou by mohla být nejistota (Nejistota). Tvzení "vím, že nic nevím" je vlastně maximálně pravdivé, jde vlastně o tzv. řeč protikladů, o které jsou zmínky dále v textu. Nejistota přirozeně protiklady spojuje, můžeme ji chápat jako „rozmazanost“. Podobná nejistotě je láska, avšak láska, zdá se, "spojuje" i protiklad neutrality a extrémů, jistoty a nejistoty, rozmazání a nerozmazání, spojení s oddělení apod. (více o tom dále v textu). Této třetí pravdě o nejistotě můžeme říkat Nepodmíněnost (hlubší „nejistota“).

2.6 Kombinací tří zmíněných „pravd“ tu vznikla jakási základní rovnice, dále uváděná jako Rce: $0 = 1 - 1$, kde 1 a -1 jsou obecné vzájemné protiklady (jejich povaha může být velmi pestrá a je rozebírána dále v této kapitole). U polarit lze většinou (možná vždy) vysledovat určitý systém charakteristický kreačí a anihilací, což odpovídá právě zmíněné Rci.

2.7 Nakonec nám logicky vznikne i „polarita“ Podmíněnost versus Nepodmíněnost a jejich součet by měl být Nulou také. Do Rce můžeme tedy např. za -1 dosadit Podmíněnost (Pd) a za +1 Nepodmíněnost (Npd). Dopustíme se tím ale nelineárního aktu, protože Podmíněnost byla definována jako „1-1“. Tato nelinearita se potom odráží v jejich vztahu, který je dále v textu rozebírán (Pd a Npd už jen „plodí samy sebe“, podobně jako v modelu tzv. supersymetrie bosony a fermiony). Předpokládá se, že Pd a Npd jsou polaritou, byť specifickou a mělo by je jít takto zapsat v Rci. Nemělo by se zapomínat na samotné „plus“ a „rovná se“, o nich lze říci, že jsou podmíněností (svazují prvky rovnice), ale je v nich i něco nepodmíněného - spojují protiklady a „nemají protiklad“ podobně jako Npd (obsahují v sobě už to, s čím operují). Můžeme říci, že „plus“ a „rovná se“ mají jak podmíněnou, tak nepodmíněnou povahu. „Rovná se“ a „plus“ tak můžeme klidně z Rce v tomto případě odstranit, protože mají jak podmíněnou tak nepodmíněnou povahu a jsou tedy onou Nulou (výsledkem rovnice). Z Rce se však může odstranit i samotná Nula, neb když se mluví o Nule, už to není Nula, a zůstane jako: $Pd + Npd =$. To, že „ $Pd + Npd = Nula$ “ lze odvodit od toho, že Nula (Nic) v nás vyvolává na jednu stranu maximální strach („horror vacui“) a na druhou stranu však právě Nula (Nic) působí blahodárně na Podmíněnost a entity od strachu odvozené (strach a láska jsou „protikladem“). To druhé, kdy Nula působí „blahodárně“ na Pd není tak zřejmé. Mám to odzkoušené (pracuji se samotnými pojmy, např. egem, vidím to a vidím, jak na něj Nic působí - ono právě z toho Nic má maximální strach, vzpouzí se, ale vlastně se pak uklidňuje a transformuje na lásku - když už vidíme to, z čeho máme strach, už jej nemáme, tak to bývá). Nula má strach sama ze sebe - to vede na materializaci, vznik "světů" a potom právě strach z Nuly je léčivý. Také, když na nějakou podmíněnost, neklid nebo zhmotnělé ztěžklé zlo aplikujeme Nic, necháme je úplně být, tak jak je, tak se „to celé“ promění na nepodmíněnost. Je to tím, že se tam láska přidala na úkor strachu a podmíněnosti (láska je „to, co to je“). Více o těchto věcech v kapitole 3. Nula může být tedy podobná buď více Npd, nebo více Pd, podle toho, jak se na ni díváme. Mezi těmito třemi entitami existují tedy vzájemné vztahy: $Pd + Npd = Nula$, $Pd + Nula = Npd$, $Npd + Nula = Pd$. O posledním zmiňovaném nebyla ještě řeč - když na lásku aplikujeme Nic, tak je to protimluv silný (láska přeci je „Nic“) a vytváří se Podmíněnost neboli Ego (pojímám je jako synonymum), viz kapitola 3.

Poznámka: Určitou potíž pak nese rovnice „Nula + Nula“. V této rovnici už se asi nejedná o Nulu, ale o obyčejnou nulu, nic, takže by měla možná znít jako: nula + nula = Nula. Potom „nula“ má strach sama ze sebe, utvoří se „něco“, jde o materializaci strachu (z toho něčeho může být dále vyvoláván strach ale), a do tohoto něco může zase pronikat nic, čímž vzniká mj. Npd. Tedy nula má strach sama ze sebe, ale také sama sebe sebou utěšuje. I by mělo platit, že „nula + nula = Pd + Npd“. Rovnice „0 + 0 = Nula“ by měla znít spíše: „0 + (-0) = Nula“. Také samotnou Nepodmíněnost, neboli Ne-Podmíněnost, lze vidět jako „zrušení podmíněnosti“, což je poměrně i protimluv, neb zrušení je podmíněnost. Otázka je, zda to podmíněnost neživí naopak i. Možná existují dvě možnosti, že zrušení podmíněnosti podmíněnost neruší a ruší. Je třeba ale vzít do úvahy, že jde o volbu jazyka, Ne-Podmíněnost je jen volba zápisu fenoménu nepodmíněnosti, ten může být vyjádřen i jinak, než jako zápor podmíněnosti. Pokud ale chápeme Npd jako NePd (neboli -Pd), pak můžeme psát rovnici „Pd + Npd = Nula“ jako „Pd + (-Pd) = Nula“. Je dále otázkou, zda je rozdíl mezi zápisem „Ne-Podmíněnost neboli -Pd“ a zápisem „Pd + (-Pd)“, zda nejde o totéž. Pak by se „Npd“ rovnalo „Pd+Npd“. Ono také je rozdíl mezi sčítáním a obecným skládáním (vektorů), o tom více v bodě 2. ??????. Tyto úvahy jsou poměrně zavádějící i, protože se opomenul vztah mezi oním záparem a podmíněností v Npd, opět jde o „protiklad“ „ne“ a „podmíněnosti“. Také ztotožnění podmíněnosti se záparem je sporné a také je sporné, zda dva zápory nedají spíše dohromady „plus“ (neboli Npd?) než Nulu. Vystává tu mnoho otázek.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

2.18 Další podobná soustava prvků je „přebytek versus nedostatek“, relativní rozdíly. Čistě matematicky je „součet“ přebytku s příslušným nedostatkem nula, je to jako například k číslu 5 přičíst číslo 3 a odečíst od něj číslo 3. Podstatné je „dojít do výchozího bodu“, neb to je „zobecnění nuly“ (nikoli však Nuly – tak by to bylo dojít a nedojít atd.), viz text dále v této kapitole. Jde toto ale aplikovat na samotné „něco a nic“, kdy „něco“ je přebytek a „nic“ je nedostatek? My vidíme, že něco tu je přítomno, např. ona budova, jako automatické, neoznačíme to jako „přebytek budovy“ nebo „přebytek „budovosti“ nebo budování“ na onom místě. Ale tak to právě lze i vidět. Budova nás svoji přítomností „praští do očí“. Souvisí to s nebinárním pohledem na „něco a nic“, „fuzzy logikou“, kdy mohou existovat i přechody mezi nimi.

2.19 Zvykli jsme si rozlišovat binárně pouze něco a nic, avšak řekl bych, že toto rozlišování není úplné. Domnívám se, že v realitě se realizují různé přechody mezi oběma prvky, buď plynulé či „nepodmíněné“ anebo prapodivně neplynulé (neurotické, viz kapitola 3.). Neurotický případ je, „když v tuto chvíli myslím na to, že mi za deset minut jede vlak“ - pak nejsem zde v tento čas tzv. duchem přítomen, ale nejsem přítomen ani v onom čase a místě za deset minut. Jedná se o stav myslí parazitující na samotné psyché, bez ní, jako „živiny“, by nemohl asi existovat.

Poznámka (probouzející se z rámce této kapitoly): Domnívám se, že celá existence (a právě i neexistence, „nic“ je již v tomto zahrnuto) je množina těchto „parazitů“ či iluzí či „prvoplánovostí“ – „stavebních kamenů“ existence/neexistence, ve složité „meta-harmonii“. Prvoplánovitost spočívá v tom, že tam chybí domyšlení, doprožití věcí do konce, do Nuly. Tito „parazité“ totiž občas tvoří symbiózy, spolupracují, protože mají nějakou společnou podmínku, společného nepřítele, např. smrt. Smrt je ale opět jen další forma iluze. Parazité se tedy občas spojí v symbiotické útvary („symbiony“), např. organismy nebo hvězdy a zažehnou v sobě nepochopitelně něco, čemu se říká nepodmíněnost (s malým „n“). Na těchto objektech symbiózy posléze parazitují právě jiní parazité a „pomáhají“ tento objekt udržovat a vlastně stáli i při jeho vzniku. Je to obecná ambivalence (opět v úhrnu jakási nula či spor), kdy jedna polarita pomáhá druhou tvořit, ničit, udržovat atd. (kupříkladu vztah muže a ženy a nebo samotné podmíněnosti a nepodmíněnosti – od člověka můžeš čekat negativno a s člověkem pak tvoříš lásku, většinou s jiným, když je to s tímž, je to už moc v opojné otupělosti kompenzačně – tzv. aby tam bylo vše). „Parazité“ jsou i vlnové funkce – „duchové“ a i kvantové interakce - „tečky“. Pokud někde existuje zákon, například přírodní, bude utvářen a pokoušen a

narušován např. právě duchy, Chaosem atd. U duchů a vln je podstatné, že neznají měřítko (i Zemi jde přiřadit vlnovou délku). To, čemu říkáme přítomnost, může být výsledek mnoha a mnoha těchto „duchů, kterým za deset minut jede vlak“ dohromady, tedy přítomnost pak vůbec neexistuje, je další iluzí, duchem, nulou, Nulou. Ona myšlenka „za deset minut mi jede vlak“ je jen „nafouklou“ fluktuací do makroskopických rozměrů parazitující na symbionu psýché, která ale parazituje zas na něčem jiném určitě. Nula a Nepodmíněnost je v každém bodě i v úhrnu celého bytí a nebytí, jde o to, „jak moc jsme schopni vidět více a více světa se všemi jeho omyly včetně sebe samých jako symbiózu (vše je omyl vlastně), jako úhrnnou Nepodmíněnost (meta-harmonie). Analogicky pak duchové (po určité vnitřní přeměně) tvoří Ducha. Jedné takové trvalejší fluktuaci říkáme ego. To je vidět už například v tom, pokud bude naším cílem (iluzí) ona iluze meta-harmonie, dosáhnout jí, protože „co s tím?“, „k čemu to bude?“, „umí to něco?“ – je asi potřeba pro fungování světa, aby byla někdy zpřítomněna, aby byla vědomá, to asi ano, ale ego to vidí příliš prvoplánově.

Poznámka: Na případě ostrého „binárního rozlišování něčeho a ničeho versus plynulý přechod mezi něčím a ničím“ jde vidět soubor prvků „extrémy versus neutralita“. Neutralita je tedy jen další polaritou. Až „spojení“ či „vymizení“ extrémů s neutralitou vede někdy na nepodmíněnost. Pojem „být“ a „nebýt“ a každý soubor dvou a možná i více polarit jde vidět binárně a translačně – kdy binární pohled je „být“ je „být“ a není „nebýt“. Translační pohled je „být nebo nebýt“ je překlad mezi bytím a nebytím, překlad mezi nimi. Zde je už vidět nedostatečnost mužského a ženského elementu – kdy mužský element zdůrazňuje ono první, binární, ale neumí překládat mezi něčím a ničím, a ženský element sice existuje v „oblasti“ translační, ale také neumí přeložit mezi něco v nic (něco a nic jsou příliš homogenizované, nebinární). Až asi Pánbůh umí překládat mezi Ničím a Něčím a naopak, Něco v Nic a naopak, neb to je stvoření samotné a děje se neustále (rozlišování zdůrazňuje C.G Jung např. v textu – **CG Jung Septem**). Ovšem bez konkrétních poznatků, jsouc, je to nerealizovatelné (něco a nic jsou příliš vágní pojmy), jde o překlad od Nic k světu jaký je, ne k pouhému „něčemu“. Ego se může spokojit s tím, že „vlastní nějaké tajemství, aniž by vědělo, co je jeho obsahem“, ale to je asi příliš nefunkční parazitický pohled na svět.

2.20 Podstatný je soubor prvků typu „uzavřenost a otevřenost“, „dokonavost a nedokonavost“, „konečnost a nekonečnost“, „jedinec nebo skupina a okolní prostředí“ apod. Vše jsou to určitá synonyma. Konečnost souvisí v diferenciální geometrii s kladnou křivostí (kladná křivost tvoří uzavřené útvary) a nekonečnost se zápornou křivostí, která tvoří nekonečné útvary (záporné křivosti využívají organismy tam, kde je třeba maximalizovat plochu v minimálním objemu prostoru). Samotný život je uzavřený, protože má počátek a konec, mimo něj by měla být jeho komplementární „otevřená“, nekonečná složka. Rovina či plocha válce má „nulovou“ křivost – na jednu stranu je nekonečná stejně jako útvary negativní geometrie, ale nemá negativní křivost, v tom je asi onen „průnik“ kladnosti a zápornosti. Určitou komplementaritu lze vidět i mezi tzv. nekonečným potenciálním a aktuálním. V potenciálním nekonečnu se „něco může donekonečna, do nikam, stále pohybovat“, v aktuálním nekonečnu je už ono „nic“ něčím, označovaným jako nekonečno.

2.21 Pokud se Rce přijme jako základní „rovnice“ pro ToE, tj. zahrnující tzv. vše, pak může přirozeně odpovědět na filozofickou otázku "proč je zde vůbec něco a není zde nic?", "jak to, že tu něco zde vůbec je?". Z Rce jde říci, že tu je Nic, Nula, všude a pořád, ale díky „1-1“ tu něco tzv. je. V Rci je tedy tato otázka přirozeně „vyřešena“. Rce je i jakoby „ověřitelná“ - ověřujeme ji neustále svým poznáváním světa a sebe. Jde však vznést námitku, že rovnice, Rce, je také „něco“ - je vůbec oprávnění, aby v základu bylo vše takto logické, zapracováno v rovnici nějaké? A je oprávněné v těchto nejzákladnějších věcech vůbec uvažovat o dualitě „teorie versus skutečnost?“ A je vůbec oprávnění k tomu, že „existuje nějaký základ“ nebo, že existuje nějaké „vše“ a „existování samotné“? Oč jde? A tak dále. Odpovědí může být, že Rce je velmi univerzální, může již obsahovat dualitu „odpověď versus otázka“, „teorie versus skutečnost“ a dokonce i to, že samotná Rce „platí a neplatí“ (viz dále v této kapitole) – to vše jde vyjádřit systémem 1-1. Rce je silně

meta-jazyková, je o číslech samotných. A kde se ale vzala ta čísla? Asi pomocí světa a jeho poznávání, pomocí Rce. *Zacyklenost, tautologie, je u ToE i na místě, může to značit, že není už hlubšího vysvětlení, tedy jevy se vysvětlují samy, relativně, v rámci vztahů mezi sebou. Nemají hlubší vysvětlení (pokud se nepočítá ona Nula právě).* Čistá relativita je to, co nám na světě právě silně vadí a snažíme se jí zbavit, což není nejšťastnější, neb jí tím živíme, vztahujeme se k ní. Možná je určitým únikem z ní, paradoxně, rozvoj vztahů samotných (až se tímto poznáním „dojde k Nule“). I samotná operace „rovná se“ a „součet“ jde Rci vyjádřit, jakožto „objekt vztah“, kde se vztahem rozumí „rovná se a součet“, jak bylo uvedeno v bodě 2.14 v textu výše. Protiklady nemusí být v soustavě jen dva, ale i více, viz dále v textu. Asi není od věci se na otázku „proč je zde něco a ne nic“ podívat z pohledu psychologie, protože pozorovatele nelze příliš oddělovat od toho, co zkoumá, ostatně jsou ze stejné látky, což věc právě ztěžuje (možná je to dobře). Ta otázka, „proč je zde vůbec něco“, bych řekl, nevychází příliš z nějaké logiky, byť právě nula souvisí s logikou (se zákony zachování a rovnicemi jako takovými). Řekl bych, že dualita „něco versus nic“ vychází z naší hlubší iracionality (ale i racionality). Jde o hlubší neosobní svět, kam patří: „horror vacui“, kastrovní úzkost muže a ženy anebo odejmutí plodu apod. Sice to je neosobní oblast, ale souvisí s osobním světem, protože každý je ženou nebo mužem atd. Na jednu stranu máme sice strach z ničeho, na druhou stranu máme i strach právě z něčeho, o tom je i dále v textu. Samotné „něco“, hmota, předměty, mohou působit jako „tříška nebo kamínek v oku“. Jsou neprůhledné - temné, anální, až ztuhlé a otupělé, jsou od „zla“ (ale i „jas“ popř. „orálně“ může být negativní, pohlcující, stravující atd). Pak nás komplementárně koné otupělosti z „něčeho“ jiné „něco“ či obecně „něco“ dráždí, jakýkoli vjem, neb dráždění a otupělost jsou prvky jedné soustavy. Jde o divočinu, dorážení přebujelého života, souvisí to asi s nezralostí mužovy Anima (resp. ženina Anima, jež muž v ženě pozoruje) nebo s nezralostí ženina Anima, který to celé fetišizuje. Pro poznání mohou pak být extrémní přínosem. Tak například motivace „zbavit se dráždění“ se vyskytuje například v buddhismu, kde „dráždí úplně vše“, i sféra nebytí a neomezeného vědomí a vnímání a i názor samotný. Postupným vhladem je však tento pocit nepatřičnosti formy a hmoty apod. odstraněn, a forma a opakní objekty nám už tzv. nevadí (Lankavatára Súra, kde se mluví o nirváně). Tyto pocity zažívám ale více introverze než-li extroverze, která se, podobně jako ženská polarita, staví k objektům pozitivně. Pokud se však chce objekt schovat nebo se nemá rád, pak příliš touží po „mužském“ prvku, po provzdušnění či procesech např. a také po sobě samém, popř. paradoxně po dráždění, protože to také „ničící“ ztuhlý objekt. Touha po ničem je také touhou po klidu, reakce na něco, které je viděno jako nepatřičné, opakní nebo naopak zběsilé, toužící po čemkoli, jen, aby to vůbec něco bylo, neb propadá „horror vacui“, naráží to nevědomě na sebe samé, na nicotu, marnost - je to jedna z podob démona. Reakce na toto bývá pak démon chladu a lhostejnosti, nekrofilie apod. Problém také je, že vůbec „něco“ a „nic“ odlišujeme, už to je totiž „něco“. K Rci se dále může namítnout, že ono „1-1“ je jaksi nadbytečné, že když je vše Nula, měla by to být Nula vždy a všude a nic by zde nemělo být. Ono jednak Nula není „nic“, a jednak, kdyby Nula vydala zákaz, že tu nesmí být 1-1, už by to něco bylo. Nula je jakási povolená a ne-bdělá tedy, „přehlédla něco“, neuhlídala se, došlo k „povolenosti a podmíněnosti“, k „1-1“. Polarita „nula versus 1-1“ souvisí hluboce s mužským a ženským prvkem. Otázku „proč tu něco vůbec je“, si myslím položí spíše muži. Muž se identifikuje s 0, ale pak přijde žena a s ní i jakýsi démon (tedy známka toho, že muž ještě není plně zralý), a hovoří „nula je i 1-1, a ty mi to nemůžeš zakázat, protože bys tím porušil, kým jsi, nulou, nula není ani zákaz“. A od té doby tu něco vůbec je, čerti se tu žení, 1-1. Od té doby se ženy a muži perou o to, kdo že je celý svět, zda nula nebo 1-1, zda objekt-nula nebo proces 1-1 atd.... Muž se snaží udržet nulu (sebe) – neb 1-1 vidí jako povolenost a podmíněnost ze svého pohledu, snaží se udržet hranice, pravidla. Ženy muže trápí tím, že jsou pouhá nula, nic nemáš, apod. (kastrovní úzkost na obou stranách). Spíše než o mužský a ženský prvek jde i inferiorní podobu Animy (0, možná spíše Anima) a Anima (1-1) i. Jde o psychologický boj polarit, mužské s ženské mj. Tuto úroveň je třeba také vidět. Vše na světě jde vidět ideově očima genderu. Proces poznání je pro muže proces zkoumání ženy, resp. snaha vrátit si ukradený falus. Zda je to úspěšné, se dá pochybovat, neb právě

přílišné myšlení vede kompenzačně na povolenost a problémy muže s jeho Animou. V problematice Animy a Anima se vyznají asi jen oni dva ale.

Poznámka: Pozorovatel by měl být zahrnut, protože jej nejde moc od toho, co zkoumá oddělovat, tak objektivní svět asi zas není, pokud by to bylo oddělené, pak by nemohl pozorovatel s prostředím a sebou komunikovat. Podle mě jde o hlubší principiální problém, kdy např. naše fyzikální teorie zasahuje do samotné povahy reality, avšak asi nadčasově, nikoli kauzálně. Jedna věc je ta, že „jak si připravím experiment v kvantovém světě, takové dostávám odpovědi, experimentátor přirozeně „mluví“ do povahy reality“, to ale může být hlubší na logické úrovni, kde jde o teorii kvantovou jako takovou – jde o vztah, dialog, mezi realitou a jejím zkoumáním (opět prvky soustavy) a oba aktéři se v průběhu proměňují. Vystihuje to, jak J. A. Wheeler říkal, určitá známá hra, kdy jeden hráč si někam zaleze, druzí hráči se domluví na nějakém slově a pak se hráč ptá na otázky, aby mohl ono slovo uhádnout. V kvantovém světě to je ale asi tak, že není předem dohodnuto slovo žádné a vyplyne až v průběhu rozhovoru, odpovědi ale musí být konzistentní. Toť svobodná vůle. Kde je přílišná oddělenost mezi prvky, zde mezi pozorovatelem a fyzikální skutečností např., tam bude i velká závislost, možná jen emocionální, možná i na logické fyzikální až existenciální úrovni, což může být opět totéž). Ono nejde asi ani tak moc o otázku, je to spíše o údiv, emocionální údiv. Také, při této otázce zapomínáme možná dost na sebe, pokud bychom se zeptali „jak to, že tu vůbec jsem“, bude to masochistické a nelogické, neb by nebyl nikdo, kdo by si tuto otázku mohl položit.

2.22 Rce sice vyjadřuje polárnosti, jež se ve světě vyskytují, ale nenachází nějaké souvislosti mezi nimi (mluví se o objektivitě a subjektivitě, ano a ne, něčem a ničem atd.). Prvky „1-1“ by měly být mezi sebou propojené, protože jinak to „bude stále nula“ (Nula to ale bude stále, neb vztah a objekt je dohromady Nula). Rozlišování polarit a hledání souvislostí mezi nimi je vlastně proces poznání samotný, tvorba světa. O souvislostech a vztazích mezi prvky mluvím v textu jako o překladu mezi polaritami a soustavami. V textu dále se postuluje, že každý prvek plní i funkci překladu mezi prvky, že bytí (s nebytím) se skládá z jazyků a jazyk z objektů a vztahů. Překlad do systému Rce zapadá právě jakožto prvek „vztah-překlad“ k prvku „objekt“. Vztah zahrnuje v sobě informaci o objektech, se kterými pracuje a objekt je tvořen vztahy. Pro existenci je zásadní rozlišovat polaritu a také hledat vztahy mezi nimi, buď máme ve vědomí rozlišování polarit a v nevědomí tyto polaritu spojené či až spleené anebo naopak, v nitru máme rozlišení polarit a vědomě hledáme vztahy mezi nimi (lze v tom vidět v nevědomí stíny Animu a Anima, může to působit i neurózy). Právě překlady mezi prvky v soustavě a mezi různými soustavami tvoří síť, snad jde říci i univerzální ontologickou Síť, ke které každý přispívá a každý využívá jejích „služeb“. Překlady mezi prvky a soustavami jsou podstatné, protože zaručují, že zde něco vůbec je. Překlady dávám do souvislosti s nepodmíněností. Jak bylo řečeno, může se vznést námitka, že „1-1“ je stále pouhé nic, že tam není komunikace. Ona tam ale už zanesena je, neb může jít o soustavu „objekt a vztah“, navíc může jít o soustavu „oddělenost a spojenost“, „digitálnost a analogovost“ a o soustavu „(parazitující) iluze versus živina té iluze“. Tu poslední soustavu vysvětlím trochu hlouběji. Každá iluze je vlastně parazitní, iluzi můžeme klidně rozumět soustavu „1-1“, dva nekomunikující objekty, které iluzi vytváří, ale musí být (zevnitř) vyživovány nějakou „analogovou“ entitou, spojeností, překladem, hmotou atd. Může jít opět o nějakou čistě relativní entitu – o protiklad „1-1 oddělené versus 1-1 spojené hlouběji jakožto ona živina“, avšak každá pořádná iluze „žije na úkor nepodmíněnosti“. Nepodmíněnost nemá strach z ničeho ani něčeho, nemá strach z Ničeho, komunikuje s ním, a tedy zaručuje onen, již zmiňovaný, překlad mezi Ničím a Něčím. Nepodmíněnost tedy způsobuje „dojem“, iluzi, že zde něco vůbec je, je však rozdíl mezi „opojnou mlhou – iluzí splývání polarit v opojnou kaši“ a nepodmíněností – nepodmíněnost není popření strachu, ale je o tom, že strach z Nic nemá. Pokud se „vztah, překlad“, bere jako např. „-1“ a objekt jako „1“, pak vztah neplní svoji funkci, když se na něj nahlíží takto objektivně. Tolik tedy k otázce „chybění vztahů v Rci“.

2.23 Již byla řeč o tom, zda je vše čistě relativní, tedy, že existují polarity „1“ a „-1“ a tedy nic zde vlastně není, vše je „iluzí“. Ono to tak klidně být může, relativní je i „objekt a vztah“ a „relativita a nepodmíněnost“ Nepodmíněnost je „hlubší relativita“ - vztahovost. Relativní je právě v Rci i „1-1“ a „rovná se“. Nejvyšším pozorovatelem ve světě čisté relativity je samotná Nula, ta není nikdy vidět přímo, projevuje se nepřímou, v podobách „1-1“. Jde o hypotetického pozorovatele, který vlastně neexistuje – tím se jen potvrzuje spojování/oddělování protikladů v Nule (maximální pozorovatel je žádný pozorovatel). Ovšem je Nula nepřímá navždy? Právě Npd je s Nulou v komunikaci, v Npd je Nula „polopřímá“ bych řekl (vědomé Nic). Čistá relativita (Pd) a Nepodmíněnost (Npd) jsou také relativní, ale je třeba chápat, že jde spíše o Pd pohled. V dalších kapitolách bude rozveden právě vztah mezi čistou relativitou a nepodmíněností. Hned se nabízí otázka, zda tedy v tomto systému platí „morální relativismus“. Je pravdou to, co říká většina? (neb mají větší sílu), nebo je v pořádku, že někde považují za normální něco, co u nás nikoli? Morální relativismus by asi platil beze zbytku, pokud by neexistovala nepodmíněnost. Nepodmíněnost, Podmíněnost a Nula jsou entity absolutní. Pd a Npd se mj. absolutně vylučují, avšak Npd „se skládá“ jakoby z podmíněností (komplikovanější je to o to, že oněmi podmíněnostmi jsou i „1-1“ a 0). V Npd není místo pro nějakou falešnost – podmíněnost, skrytost (je zástupce za Nulu, je „první po Nule“), spojuje pravdu i lež, lpění na pravdě a lež (různé formy zaslepenosti, druhých i naše vlastní). Zkusme si představit svět, kde více „vládne“ čistá relativita. Máme vesmír a v něm obyvatele na planetě. Zažívají život, vidí, cítí, vnímají, milují a tak dále. Přejde smrt, po smrti přistoupí jistá démonická postava, Démon (nepíšu v textu ďábel, byť jde o tentýž archetyp, protože by to na každém rohu působilo blbě). Démon tedy povídá „tak jsi zažil krásný život, ale má to jednu podmínku, všechno teď budeš zažívat opačně a nakonec, po tom všem, jednoho dne zmizíš“. Ve skutečnosti tam ale bude i protiklad „konečnost pobytu v životě“ versus „nekonečnost pobytu po smrti“ – takže by spíše mělo být řečeno „budeš to zažívat nekonečně dlouho“. Po smrti, která by byla jako „když utne“, bez bolesti třeba, by přišel onen obrácený svět. Slané by bylo sladké, zelené by bylo červené, mokré by bylo suché, rychlé by bylo pomalé, velké by bylo malé a to povinně (nebylo by to „samo“, bylo by tam zvýrazněno to, že to je povinné). Vše by bylo nějak kýčovitě, z dílny Démona, napodobitele. Trochu složitější je to např. u polarit „smutek versus štěstí“, obojí by postrádalo určitou hloubku nebo by bylo příliš v hloubce „drásající“ (démon umí být hodně hluboko, pokazí tu nepodmíněnost v nitru). Vše by bylo horké nebo chladné anebo neutrální, chyběla by tam opravdovost, komunikace, nepodmíněnost, Nula. Jednou se to však napodobitelům a parazitům všeho druhu podaří a bude to „ono“. Nebude tam skrývané utrpení nebo naopak utrpení, nebude oscilace a neuróza mezi otupělostí a bolestí (viz další kapitoly). Skutečný svět je asi spíše „spolupráce“ Npd a Pd, tedy spolupráce „spolupráce s nespouprací“ – už zde je patrný automatický počáteční spor, průnik množin Pd a Npd. *Spolupracovat s nespouprací vede na pošetilosti a nebo nepodmíněnosti*. Zdá se, že tento spor nebude nikdy vyřešen. Pro Pd může být spor existencí samotnou - nejde přeci o Nicotu, něco tam je, „aspoň něco tam je“ – pak bude Pd ale spor nenávidět a nenávidí jej (takto to Npd nevidí a v tom je ten spor mezi nimi mj.). Řekl bych, že svět je v základu postaven na čisté relativitě. Vše je ale tak zamotané, že to není poznat, že tu nic vlastně není. Navíc, a to je podstatné, může tu být nepodmíněnost i, není to nutné, neb to je její povaha (je možné, že nepodmíněnost je právě „živitel“ podmíněnosti, tak to ale vidí spíše podmíněnost). Protože je zde asi právě mnoho světů, úrovní, realit, mnoho bytostí, pohledů apod., tak jsou životy snesitelné. Ve světě z dílny Démona by ale byl ráj a všechny rozkoše, to je právě ta otupělá část, „bolest neexistuje“, je popřena. Ve světě Démona je nevědomost o tom, že k naší „1“ existuje „-1“ (to nevíme, nechceme vědět) a navíc i nevědomost o tom, že vůbec „1“ jsme. Popřípadě už děláme to, že „víme, že to nevíme“ a trváme dále na tomto způsobu přebývání - vyčítáme to někam někomu, že takto musíme žít, „Nule“, Bohu (projekci Boha). Nebo jsme ještě o krok dál a už nikam nic nevyčítáme, protože vyčítat znamená, že je někdo výš než my přeci, popíráme svoji neurózu, což je opět neuróza. Stále jsme ale v opozici, byť to popíráme právě. Takže asi je sice svět o čisté relativitě, avšak jeden vidí to a druhý zas ono, dohromady sice nevidí nic, ale to nevádí. Pomáhají si. Svět je jedna velká výpomoc. Každý může být jednou Nula, pokud chce (C.G. Jung - proces individuace), vše

už Nulou mj. je (a není i samozřejmě, o tom je Nula právě). Démon působí vůbec to, že máme motivaci duchovně někam růst a démon je právě tou překážkou v onom růstu. Proto představy „budu úžasným velkým já“ nebo „démon musí zmizet“ jsou právě ty překážky - to je ta první část, motivační, nikoli ta „cílová“, byť právě cíl je iluze (opět ta motivační, první, část).

Poznámka: Existuje otázka, zda je třeba, aby někdo vesmír pozoroval, neb jinak nebude existovat. V relativním světě to potřeba je, ale nejde to vidět tak, že si „povídají“ dva prvky a někdo další je musí u toho pozorovat, aby vůbec existovaly. Myslím, že si dost vystačí samy.

Poznámka: Existují fyzikální spekulace, že k našemu vesmíru musí existovat zrcadlový CPT symetrický vesmír, s opačnými vektory částic. Kvantové částice trajektorie ale nemají, možná je lepší mluvit o „opačnosti událostí“. Obrácení vektorů může znamenat, že by někde (např. před Velkým třeskem) mohl existovat vesmír, kde převládla antihmota, kde bude vše zrcadlově obráceně a navíc v čase pozpátku (CPT-Symmetric Universe, Latham Boyle, 2018). Jak by to však bylo v takovém „obráceném“ vesmíru s vědomím? Bylo by tam vůbec? Nenarušuje tím vědomí tu symetrii? Netvoří CPT symetrie apod. s vědomím ještě vyšší „symetrii“? Není vědomí „pojítka“ se zrcadlovým vesmírem, i tím, že o něm jednou zjistilo, že existuje? Pokud se v životě něco přihodilo a my byli pak smutní, pak v zrcadlovém vesmíru by všechny procesy v těle byly obrácené, je třeba vidět. CPT symetrie se více dotýká částic a antičástic, než intermediálních částic (bosonů). Také něco jiného je šipka času, růst entropie atd.

Poznámka: Pokud platí, že vše je Nula, pak polarity vyrušit nejdou, protože jejich anihilace je kompenzována jejich kreací. Může se to však dít i v čase, nikoli simultánně, a také pokud se na anihilaci podíváme časově obráceně, bude kreací – alespoň v časoprostorových jevech.

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

2.29 Prvky v soustavách jsou povětšinou, možná vždy, vektory. Mají velikost (objektivitu, hodnotu) a směr (působení, hodnota směru). I samotné „znaménko“ plus (způsob skládání vektorů, viz další bod) je pak vektorem. Je však třeba odlišovat různé úrovně jazyka – znak (může být libovolný) od významu, který sděluje. Tato nezávislost znaku a působení je pravděpodobně možná jen v makrosvětě. Lze se domnívat, že ve vesmíru existuje jeden univerzální jazyk resp. překlad mezi jazyky vyskytujícími se ve vesmíru. Jazykem je jazyk kvantové teorie, jazyk emocí, mimikry, řeči, barvy, kauzalita, evoluční vývoj daného druhu, metodika učení, to vše jsou různé jazyky a metajazyky apod.

2.30 Do této doby byla řeč o protikladech, kde se v soustavě vyskytují dva prvky. Například samotné „plus a mínus“. Ovšem to je velmi omezená představa polarit, v přírodě se vyskytují například barvy, které jsou rozkladem bílého světla. Příklad z fyziky elementárních částic je tzv. barevný náboj v silné interakci, kde tři různě nabitě kvarky tvoří neutrální hadrony. Model polarit je tedy třeba zobecnit a to nejlépe pomocí vektorů a vektorových prostorů. Můžeme vyjít ze samotného sčítání a odčítání, „znamének“ plus a mínus. Sčítání je vlastně skládání skalárů nebo vektorů, kde dva skaláry nebo vektory svírají úhel 0° . Odčítání je pak skládání skalárů nebo vektorů, které „svírají“ úhel 180° . Pokud provedeme „dvojitě“ odčítání, např: $1 - (-1)$, pak jde o otočení o 360° , což je totožné se sčítáním, tedy s 0° . Klasické sčítání a odčítání jsou tedy jen užitečné extrémy - úhlů mezi vektory může být libovolné množství. Pokud máme rovnici: „ $3 - 3 = 0$ “, pak bude platit i zobecněná rovnice, kde můžeme použít předem definovaný systém tří „znamének“ (a, b, c). Rovnice pak může vypadat jako: $a^3 b^3 c^3 = 0$. Jedná se vlastně o rovnostranný trojúhelník o délce strany „3“. Podstatné však je, že vektory jsou složeny tak, že tvoří uzavřený navazující cyklus, kdy se z výchozího bodu dojde do tohoto výchozího bodu i na konci. Onen výchozí bod (nemusí se jednat o bod) je zobecněný pojem nuly (každá nula je „něco“, i matematická nula). Poměrně přehledně lze potom vyjádřit tři barevné náboje a anti-náboje silné interakce, které pak tvoří pravidelný šestiúhelník. Šestiúhelník tvoří „znaménka“

(+a, +b, +c, -a, -b, -c), jejich součet je nula (a to jak na na úrovni „písmen“ tak „znamének plus a minus“). Protilehlé strany v tomto šestiúhelníku jsou vždy jedna kladná a druhá záporná. V součtu dají nulu také příslušné dvojice, např. (-a, a), dvojice např. (+c, -b) je pak polovičně neutrální gluon (gluony však tvoří v šestiúhelníku vždy úhel 360°, tedy „nulu“). Znaménka lze tedy i kombinovat. Samotná čísla příslušející ke znaménkům mohou být např. elektrické náboje daných kvarků. Za „znaménko“ lze tedy považovat úhel mezi vektory (ve vektorovém prostoru mohou svírat „úhel“ např. i funkce – konečné množiny). Skalár je specifický případ vektoru (jednodimenzionální), rozšířením vektorů jsou tenzory. Úpravy rovnic zapsaných pomocí zobecněného sčítání mohou vypadat např. takto: „ $a_5 b_2 a_1 = a_2 b_2 a_4$ “. Pokud za „a, b“ dosadíme „plus“ a „minus“, výsledek sedí. Další možností je hledání největšího společného „průniku“, např. „ $a_3 b_4 = ab_3 b_1$ “. Když se dosadí „plus“ a „minus“, pak vypadá rovnice takto: „ $+3 -4 = \pm 3 -1$ “. Vždy je třeba, aby se úpravami došlo do stejného místa, jaká je ta cesta (úprava rovnice), je jedno. Každé řešení rovnice je jen úprava rovnice, výrazu, nic jiného se v matematice prakticky neděje. Co je na tomto zápise pěkné, je to, že např. kružnice o poloměru „3“ se může zapsat čistě jako a^3 (kde „a“ reprezentuje všechny úhly od daného bodu). Tento zápis zobecněného sčítání (skládání „tyčí“) měl pouze demonstrovat rozšíření polárnosti na více než dva prvky a také neodlišitelnost „znaménka a velikosti“, viz bod 2.31. Prvky „plus a minus“ jsou omezené a souvisí se souhlasem a nesouhlasem (resp. souhlas a nesouhlas lze přirozeně najít v binárních jazycích, tedy i kvalita versus kvantita atd.). Jejich zobecnění vede na hlubší zavedení odstínů, na možnost prohloubení významu kvality. Jde to zobecnit i tak, že „znaménka“ nemusí být jen čisté úhly, ale složitější transformace. Přidání kvality do matematiky matematiku rozvíjí – například zavedení komplexní jednotky, nekonečna, nuly (absence kvantity) apod. Může platit, že čím větší je zakomponování kvality do matematiky, tím vyspělejší matematika (a kvalita) jsou.

Poznámka: U barev je potom černá a bílá tak trochu jako plus a minus, šedivé odstíny jsou hodnoty mezi nimi. Barevné barvy a tak trochu i odstíny šedi jsou pak „šilené“ úhly mimo tento jednodimenzionální svět. Černá barva je absence barev, bílá barva jsou složené barvy dohromady, lze se domnívat, že anihilací černé a bílé by teoreticky vzniklo Nic. Tak trochu všemu se vymyká barva hnědá a koncept průhlednosti a pozadí.

Poznámka: Odčítání, např: rovnice „ $8 - 3$ “, je jako skalár „8“, ke kterému přidáme skalár „3“ v obráceném směru („svírají“ úhel 180°), výsledkem je skalár „5“. Odčítání jakoby narušuje kauzalitu a princip lokálnosti, neb proti sobě „vyráží“ skaláry „5“ a „-3 z bodu 8“, jakoby o sobě věděly předem.

Poznámka: Na matematice je možno (snad) vidět, jak svět funguje a vypadá. Vše jsou vlastně interpretace sebe sama, stejná věc vyjádřená jinak, hledání souvislostí a vztahů. Základ tvoří několik axiomů, sporů, neúplností. Máme tendenci se vztahovat k objektivní realitě, jako něčemu neměnnému a nedotknutelnému, což je ale logicky nesmyslné, neb tam bude potom chybět komunikace, musí se trochu snížit nárok na objektivitu, aby byla vůbec nějaká komunikace a existence – objektivní je pak Nula anebo Síť (absolutní subjektivita, vztahovost). „Objektivní realitou“ jsou v matematice např. čísla a hlouběji neodvoditelné věty (axiomy) – zbytek jsou interpretace, ale ty jsou právě podstatné. Samotná čísla jsou ve vztahu k objektům v realitě, z nich pochází (viz kapitola 3., první stupeň abstrakce). Už to asi opakuji, princip ovlivnění reality pozorováním bych viděl i na logické úrovni, nejen, že pozorovatel ovlivní měřením to, co pozoruje, ale celé teorie (potvrzené experimenty) ovlivňují v logické úrovni samotné bytí (nadčasově). Poznání lze chápat jako dialog s realitou, kde se realita i pozorovatel proměňují, což je právě princip dialogu. Představa může být taková, že ontologická Síť, tj. komplex vztahů v rámci celého bytí (a nebytí), má fyzickou a logickou složku, jako datové síť (logická složka může být dosti nezávislá na fyzické a naopak). V Síti jde např. o to, že logická složka studuje, co je ona fyzická složka. Vše jsou ve výsledku jen interpretace a prohlubující se analogie a žádný objektivní základ neexistuje, resp. existuje, jakožto nepoznatelná Nula (spojuje maximální objektivitu se svým protikladem – nepoznatelností).

Poznámka: Čím více abstrahujeme od samotného světa, tím hlouběji pronikáme do jeho „podstaty“. Například můžeme předpokládat, že svět je v základu o hodnotách, např. číslech, které jsme „vymysleli“ (jde opět o systém „1-1“, kde např. „-1“ je odtáhnutí od světa a „+1“ je poznatek o světě samotném, hlubší podstatě). Je to potom ale čistě relativní svět sám pro sebe – je to jako vydat se po schodech nahoru a přitom jít dolů.

2.31 Vektory lze považovat za jakési elementy existence. Mají velikost a směr, jsou „objekt“ i „vztah“ (působení). Vektor nese informaci jak „objektovou“ tj. hodnotu, tak „vztahovou“, tj. směr (poznámka – při tvorbě vektoru se odčítají souřadnice bodů v opačném směru, než vektor působí). Příroda má ráda (anti)symetrie, takže bych se vsadil, že existují hlubší (anti)symetrie mezi objektem a vztahem. Jde to vyjádřit např. na vektorech. Je pak třeba velikost a směr měřit bezrozměrně, nejlépe tedy úhel v radiánech. V triviálním případě je třeba nejméně tři bodů - dva vektory svírající úhel. Vektory označme U a V, úhel, který svírají, jako A. Tato tři čísla (U, V, A) lze libovolně kombinovat, např. jako vektory A a V s úhlem U apod. Tím dojde k určitému osvobození od „objektovosti a vztahovosti“. Definice symetrie je, že daný objekt přejde po transformaci sám v sebe, mělo by být řečeno, že tu je objekt a vztah, není třeba používat objekt dvakrát, protože jde o tentýž objekt. Pak lze tyto prvky symetrie obrátit, co bylo objektem, je transformací (vztahem) a naopak. Možná jsou i jevy, které toto mají totožné. Příklad na složitější „prohození objektu a vztahu“: např. objekt čtverec, definovaný dvěma vektory – ty udávají směr, formu, tvar čtverce a jejich součin je vektor, který udává velikost (plochu) čtverce. Prohození může být o tom, že jen chápeme vektory jinak – výsledný vektor součinu udává nyní směr a velikost udávají dva vektory definující čtverec. Vlastně se nic nezměnilo, jen zmizel samotný „čtverec“. Snad je tento vektor opět rozložitelný zpět na čtverec, ovšem (možná) o kus dál (pak by to bylo trochu nekomutativní, což je dobře vzhledem k poznatkům v kvantové teorii). Fyzikální veličiny podléhají symetriím a jsou jimi definovány (teorém E. Noetherové). Elektrický náboj je definován pomocí určité transformace, zde je provázání objektu (náboje) a transformace patrné. Zajímavé je to, že transformace mezi „objektem a transformací“ obsahuje (obecně) již kladná a záporná znaménka, neb pracuje s absolutními hodnotami.

Poznámka: Otázkou je, zda k vytvoření vektoru (směru a velikosti) stačí pouhé dva body nebo tři body.

Poznámka: Samotná velikost vektoru je nezávislá na směru, směr vektoru je definován jako „závislý na směru“ a nezávislý na velikosti. Velikost vektoru si můžeme představit jako kruh, a směr jako šíp – je v tom symbolika veliká. Ženský a mužský prvek ale nejsou čistě objekt a vztah, doplňují se dosti svým protějškem už v tom, kým jsou, ovšem to může mít podobu pošetlosti, a vždy i má asi, viz kapitola 3. Osa, osovost, jakoby směr nepotřebuje, je E' (viz kapitola 3.) ale to až do chvíle, kdy chceme zavést moment hybnosti.

Poznámka: Náš prostor může být pouze dvojdimenzionální. Třidimenzionální prostor by byl způsoben pohybem dvojdimenzionálních objektů, resp. vektorů. Třírozměrný prostor by pak byla iluze způsobená přidáním času. Např. náš prst by byl složený z relativních pohybů plošek uvnitř něj a tyto všechny „plošky“ tvoří novou plochu, tj. prst, který se opět někam relativně pohybuje (vektor udávající plochu plošky). Plošky je možno ztotožnit s vlnami pravděpodobnosti (ta nezávisí na měřítku, lze přiřadit kvantové částici i třeba Slunci) a byla by tam i souvislost s energií, hybností, hustotou informace v prostoru a geometrií časoprostoru. Je na tom hezké to, že je zde patrné, proč se částice vůbec pohybují - definují si pouze svoji prostorovou velikost. Jde však jen o nerozvinutý podnět, pravděpodobně už i zapracovaný do stávajících fyzikálních úvah, o nichž nemám ponětí. Objevuje se tu tak první nástřel k fyzikální ToE, nástřelů bude ještě dost v 9. kapitole. Ono to není, že nejde tzv. spojit obecná relativita (OTR) a kvantová teorie (KT), jsou hypotézy, ale chybí experimenty. Možná jde o to najít nejlepší všeobjímající interpretaci, kdo ví. V kvantové teorii je podstatný nedostatek ten, že souřadnice jsou již hotové a v nich se operuje, ty souřadnice (prostor a čas) je třeba vytvořit, a domnívám se, že právě měřením, interakcemi, se teprve souřadnice, prostor a čas

tvoří. Bylo zmíněno, že mohou být dvě dimenze prostorové a jedna „časová“ (součin vektorů), jsou na sebe krásně kolmé. Svět by byl tvořen ploškami, co se pohybují – podstatný rozdíl je ten, že ty plošky se nepohybují v prostoru a čase, ale jsou prostor a čas. Mějme zmiňované čtverce tentokrát dva a budou pootočené tak, že jejich normálové vektory nesoucí informaci o obsahu těchto čtverců budou svírat nenulový úhel. Pokud si místo čtverců (vlastně „kvádrů“) představím, že jde o samotné prostory („vesmíry, reality“) 1. a 2. Pak se tam vlastně vyskytuje zakřivení úměrné velikosti úhlu mezi prostory. Pokud chci provést transformaci z prostoru 1. do prostoru 2. nebo naopak, tak zjistím, že ať si namaluji jakékoli souřadnice v prostoru 1., musím je vždy nějak upravit, abych přešel do prostoru 2. Je to princip, na kterém je založena obecná teorie relativity - křivost časoprostoru je vlastně definována tak, že jde o nezávislý fenomén při transformacích mezi různými souřadnicemi. S OTR toto zmiňované ale nemusí souviset. Analogie je tu ale např. k zážitkům sdílené smrti, kde je popisováno „podívání se na svět pod jiným úhlem“ (Raymond Moody). Možná jde o napodobeninu gravitace vědomím, možná to je součástí „gravitace“. Pokud by se však všechno v prostoru pootočilo o nějaký úhel, nikdo si toho nevšimne, podobně pokud by se všechny rychlosti změnilly stejnou měrou, nikdo si toho nevšimneme, vše je dáno poměry, pokud se nezmění poměry, nemůžeme si ničeho všimnout. Podstatné je si uvědomit, že ono „pootočení“ se neděje v rámci společného prostoru, na nějakém pozadí apod., mimo prostory je Nic. Jde o prostorové soustavy, pokud jsou dva prostory vnořené do sebe a svírají úhel třeba 5°, pak tento úhel svírají v každém svém bodě a křivost je všude stejná. Je to korespondenční k pojetí křivosti prostoru a času. Příklad na prostorové soustavy jsou dvě úsečky, které svírají úhel např. 7°, ale nikoli na pozadí, neb prostorové pozadí neexistuje, ony dvě jsou prostorem, takže tento úhel svírají v každém svém bodě. Co je pak prostor? Onen průnik úseček nebo ony dvě úsečky, co je něco a co je nic? Obojí je možná obojím, jde vidět. Oněmi prostorovými soustavami mohou být vlnové funkce, kdo ví. To je ale asi špatná představa s těmi úsečkami, je vůbec divné, že průnik úseček je bod, průnik ploch je linie a průnik prostorů je prostor. To je divné. Možná je dimenze svým způsobem neceločíselná potom (celočíselná by byla, pokud by byl úhel pootočení dimenzí o 90°). Je třeba to ještě revidovat, co je zde napsáno, všude.

Poznámka: V zobecnění jde jít tak daleko asi, že symetrie a dualita objekt a vztah se neliší. Symetrie sice je „objekt vztah objekt“, ale jde o týž objekt a není třeba jej zapisovat dvakrát. Pokud jsou objekt a vztah spjati, což se dá předpokládat vždy, jde o princip symetrie. Vektor je také princip symetrie, jde o velikost (objekt) a směr (transformace, vztah). Za vektor pak můžeme považovat složité transformace, např. definice elektrického náboje $U(1)_{loc}$ symetrie. Symetrií je pak ve vektorovém prostoru i matice, funkce atd. Rovnice jsou také vždy symetrií.

2.32 Neexistují však jen barvy, ale např. člověk má smyslů asi pět. Všechny smysly v sobě kombinují vždy prvek kvantitativní („černobílý“ či „mechanický“) a kvalitativní („barevný“ či „chemický“). Kvantitativní je čistě intenzita jevu, zatímco kvalita souvisí s jeho „obsahem“. Kvantita a kvalita se dost vzájemně prolínají ale – je kvalita a kvantita spíše velikost nebo směr vektoru? Asi obojí (kvalita je obsah, ale ten má velikost a kvantita je směr, ale kvantita má velikost a kvalita velikost nemá). Hmat a sluch se jeví spíše mechanickými, ale pocit vlhkosti a chladu nebo horka už je spíše více z oblasti kvality. Zatímco u barev existuje pravidlo, že „barvy tvoří bílou barvu“, platí toto i u chutí a vůní? Dají dohromady všechny chutě nebo vůně světa obdobu bílé barvy? Pokud by to bylo teoreticky možné, přísun vjemů by byl tak složitý, že by asi nějakou vágní chuť a vůni dohromady daly, ale není to moc přesvědčivé. Podobně jako barvy, i chutě a vůně lze dělit do kategorií, jen je neumíme rozlišit. Např. prý domorodí obyvatelé Andamanských ostrovů odlišují různé kategorie vůní („V některých kulturách je čich jedním z nejdůležitějších smyslů,“ doc. Mgr. Jan Havlíček, Ph.D. z katedry zoologie Přírodovědecké fakulty UK). Samozřejmě např. vůně mohou anihilovat tak, že položím „vedle sebe“ danou vůni a její absenci, ale to je příliš zkrácený účelový proces. Bylo by pěkné, pokud by vůně dohromady „daly nulu“, popřípadě něco ji blízké, nebo až společně všechny smysly daly nulu dohromady apod. Možná se lze setkat např. s „anti-vůněmi“ v jiných světech, nežездеjším. Každou vůni

atd. jde však převést na chemickou sloučeninu a ty tvoří logický pár (chemická sloučenina a vůně, je k tomu však ještě zapotřebí zpracování vědomím). A chemii lze převést na fyziku a fyziku na matematiku a tam je už anihilace zaručena a vše zachráněno. Ale stejně to není přesvědčivé. Snad jde říci, že fyzická podoba vjemu a daný vjem vnímaný vědomím dají dohromady nulu, to už asi ano (jedno bez druhého nemůže existovat možná, jde o totéž vnímané jinak a vzájemně se ale tyto prvky definují, tvoří soustavu). Vytvoření nuly je možné i relativně, vykrácením silnější a slabší intenzity daného jevu, zažil jsem silnější a slabší jev a to je nula dohromady. Smysly, všechny vjemy, vnější, vnitřní, by měly tvořit nulu jak kvalitativně, tak kvantitativně. Až všechny prvky světa, všech soustav, tvoří Nulu, je předpoklad.

Poznámka: Na poruše nebo částečné či úplné destrukci zkoumaného jevu se dá zjistit, jak věci fungují, resp. že vůbec existují. Jde opět o soustavu prvků, o čistě relativní vidění světa „porucha versus komunikace“, tj, ne-porucha - ono je to asi totéž, komunikace se uskutečňuje pomocí poruch, komunikace je porucha (v jinak dokonalém světě nuly), komunikace je spor v polích, tvořených těmito poruchami. Tak například poruchy vnímání po podání halucinogenů, třeba „vidění zubama“ apod. – smysly mohou být asi na sobě i vzájemně „nezávislé“. Vesmír není také nic jiného, než narušenost, jde o narušení symetrií a tedy asi i možnost pochopení sebe sama. Je třeba ale chápat, že toto je jazyk podmíněnosti, čisté relativity, je to svět sám pro sebe. Podmíněnost i nepodmíněnost nejde popisovat objektivně, už když řeknu „podmíněnost“, či na lepším případě, když řeknu „ego“ nebo „pošetilost“, už tam je ego a pošetilost přítomno (jde o synonyma, viz dále v textu). V tom jsou absolutní, když se o nich mluví, jsou už zde přítomni, nejde od nich abstrahovat tolik, neb to asi znamená být v Nule. Démona zajímá „jak to funguje“ a nefunguje mu to, láska není o tom „jak to funguje“ a proto funguje (je to hrozně složité na představu – „vždyť za tím něco být musí“, si řekneme – právě, že už asi není). Pokud by však byla jen láska, také nebude svět fungovat, byla by jen dalším démonem. Až tyto dva „démoni“ dohromady by byly Nepodmíněnost.

Poznámka: Zde bych poznamenal, že svět, Bytí, lze chápat jako „složené z hodnot“. Na úrovni Rce není rozdíl mezi elektronem, štěstím a fialovou barvou, prostě jde o hodnoty, jsou si rovny. Mají mezi sebou vazby, to ano, ale jde o samostatné hodnoty (pokud je dostatečně odlišujeme). Tedy máme chemickou sloučeninu (hodnotu) a k ní přiřadíme danou hodnotu její vůně. Tvoří pak novou soustavu. Svět, který vidíme, není nic jiného, než naše kvalie, které mu dáváme. Jakou podobu má například foton? Pro nás je červený anebo jde o nějaký popis rovnic na papíře. Nevidíme ho, vidíme jen námi obarvený svět a toto možná svět je. Je možné, že až pomocí vnímání bytostí je vůbec svět nějak definován, resp. kvalie a fyzikální realita jsou vzájemně provázané (v logickém nadprostoru, kde nehraje roli kauzalita). A co je spojené, ve vztahu, může být i oddělené, to je obecný jev všech prvků soustav. Tedy my přiřadíme chemické sloučenině hodnotu a tato hodnota, v tomto případě vůně, může existovat nezávisle na dané sloučenině, stejně jako ona sloučenina na našem vjemu vůně. Takto je pak i celé vědomí oddělitelné od těla – vědomí je chuchvalec vzájemných nelineárních vztahů (proto je tak „průzračně“ kompenzačně). Vědomí se oddělí a žije si dál svým životem. Je jen smutné, pokud jsme prožili život hodně o samotě (pokud není náš uzlíček emocí propleten s ostatními). Spojení jsme pouze láskou, podmíněné vztahy, omyly, odpadnou jako (užitečná) iluze a porucha. Lze tu vidět i fyzikální souvislost (více v kapitole o fyzice, kde se řeší problém duplicity informace v kvantové teorii). Samotné naše jáství je také jen hodnota, kterou přiřadíme nějakému jevu, skupině jevů, komplexu jevů, je to proces identifikace a lpění. Pak je to už zautomatizováno a jsme „já“. Nálepek, předsudků (ze strachu a nejistoty rychle nějakou „konkrétní“ nálepkou přiřadit) se využívá v manipulacích, neb po onálepování něčeho komplexního jde s touto komplexitou právě manipulovat. To se nám logicky nelíbí, nejsme jen nějaká nálepka, ale bytost, tento démonický způsob i pomáhá, v řeči čisté relativity, definovat, kým jsme. Je třeba chápat, že 1-1 je i „analogovost versus digitálnost“ – jsme schopni komplexu jevů dávat novou komplexní složitou hodnotu (chuť je složité hodnoty), vnímat více jevů najednou (něco zvýraznit, něco potlačit, nechat rozmazané, nebo celkově vše vnímat najednou), nové a nové hodnoty a dojmy, až do úplného zblbnutí. Je

možné, že qualie jsou jen složitě namíchané hodnoty (zobecnělé hodnoty, tedy např. i analogové hodnoty, „fuzzy“).

2.33 Nula, Podmíněnost a Nepodmíněnost tvoří určitý „okruh“. Nepodmíněná láska má, bych řekl, v bytí velikou úlohu. Nepodmíněnost nemusí být jen psychický jev, svůj analogický protějšek může mít i ve fyzickém světě a příkláněl bych se k názoru, že od sebe tyto podoby nepodmíněnosti nejdou i odlišit. Úloha Npd v bytí bude zřejmější, když se dá do „protikladu“ ke strachu, tedy Podmíněnosti, Pd. Podmíněnost a strach spolu hluboce souvisí, bych řekl. Láska a strach je jako „protiklad“ zmiňována v duchovních naukách (např. **Don Miguel Ruiz, Láska, vztahy a přátelství**). Určité překonání, vymizení, strachu souvisí s nepodmíněností, "láska nezná strach". Strach je možno překonávat (neboli lásku je možno tvořit) víceméně třemi způsoby - *láskou, poznáním a odvahou*. Kde je láska není strach, kde je poznáno, kde jsem a kdo jsem a kdo je proti mě, není strach, kde je odvaha, není strach. Vždy se dostavuje právě nepodmíněnost.

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

2.34 Jak Nula, tak Nepodmíněnost si mohou klást nárok být prazdrojem soustav a jejich prvků (Podmíněnosti vlastně), protože jak Nula tak Npd sjednocuje v sobě všechny soustavy a prvky. Problém ale nastane, pokud se na to podíváme blíže. Nula ani Npd nic nesjednocují, stejně jako Pd. Nula vlastně „neexistuje“, je spíše jen „1-1“, jak bylo zmiňováno. Npd (Láska) není o spojení, nejde příliš dobře definovat, o tom to i asi je. Když máme někoho rádi, tak jsme s ním maximálně spojeni a zároveň necháváme dotyčného být maximálně kým je, což se odráží zpětně i k nám. Npd jsou, bych řekl, obecně překlady mezi prvky a soustavami, každá soustava a prvek je ale také překladem, jazykem. Nejlepší příklad je asi u částic a antičástic – jde říci, že jejich „prazdrojem“, alespoň jak tomu rozumíme, jsou intermediální bosony, např. foton, světlo. Foton je „sám sobě antičásticí“, není chápán jako „něco mezi“. Foton lze chápat jako úroveň Npd a lze to interpretovat tak, že částice a antičástice vesmíru jsou neustále „fotony“, jen jsou od sebe příliš daleko. Protože ale mají částice i antičástice kladnou energii, tak neanihilují až na nulu, popř. Nulu. Lze předpokládat, že negativní energie se někde bude realizovat, to aby vše dohromady byla pěkně Nula. Nule je jedno, jak jsou částice od sebe daleko (hlavně, že v úhrnu je vše Nula). *V těchto úvahách však zapomínám na samotný čas a prostor, nevíme z čeho je složen, pokud to jde takto nazývat vůbec (z variety?, virtuálních částic?, sítí?)*. Negativní energie by se měla projevat díky principu ekvivalence setrvačné a gravitační energie v OTR tak, že bychom při rozjíždění např. autobusu nebyli tlačeni do sedaček, ale opačným směrem. Dvě pozitivní hmotnosti se přitahují, dvě negativní hmotnosti by se měly odpuzovat a kladná a záporná hmotnost by měly tvořit cosi jako „vláček“ (**Bondi, H. "Negative Mass in General Relativity"**). S negativní energií souvisí negativní křivost geometrie časoprostoru. To, že je vesmír plochý, je možná důsledek hlubších logických zákonů typu „1-1=0“. Temná energie je však kladná, jak tomu rozumíme. Možná vědomí žije ve světě negativní geometrie (nekonečnosti), zatímco hmota v kladné, kdo ví. A možná se i prohazují – vědomí někdy žije v konečné geometrii a naopak látka někdy žije v nekonečné geometrii. Možná negativní energie neexistuje, protože například všechny kvantové interakce (a další jevy, např. vylučovací princip u fermionů, relace neurčitosti, statistické jevy - tlak ve hvězdách) vlastně působí proti gravitačnímu smršťování do singularity.

2.35 Poznámka: Podstatný je problém dualismu „těla versus mysli“. Je otázka, zda vůbec od sebe tělo (látku) a psýché odlišovat, zda nejsou ze stejné „látky“. Pokud se svět vidí jako množiny prvků, pak ano, je ale asi prospěšné, zdravé, tělo a psýché i odlišovat. Kde ale najít jejich anihilaci na nulu (Nulu)? Qualie samotné nemají příliš časoprostorovou povahu, jaký rozměr a dimenzi má barva nebo vůně? – těžko říci, snad neceločíselné možná. Avšak pomocí těchto neohraničitelných qualií poznáváme formy (hranice) světa, svět. Při studiu prvků soustav se často může narazit na „zkřížení prvků v rámci soustavy“, možná je to naše sugesce, možná jde o podstatný jev. Zkřížení prvků v dualismu těla a psýché je patrné v tom, že fyzické

objekty by byly ničím, pokud by nebyly „obarveny“ qualiemi, zatímco Duch by byl ničím, pokud by nebyl projeven ve fyzickém světě. Tělo i mysl by byli „nulou“, pokud by byli samostatně. Jde opět o fenomén čisté relativity. Zkřížení prvků (podobné prohození např. vlastností daných prvků mezi sebou) umožní anihilaci na nulu (Nulu). Těžko je pak ale patrné, kdo je kdo, když se tvrdí, že „fyzický svět by byl ničím, nebyl li by „obarven“ vědomím a vědomí by bylo ničím, nebylo by li projevono fyzicky. Ovšem čistě relativní vztahy mohou být útrpné, je vždy dobré, aby prvky byly více spojeny a více nezávislé jeden na druhém. Bylo zmiňováno, že chemické látky přiřadí vědomí např. vůni – jde o dvě hodnoty, jsou na sobě závislé (bez sebe jsou nic), a co je závislé, bude i nezávislé někdy. Jde o hodnotu „chemická látka“ a hodnotu „vůně“. Mají společné to, že „popisují stejný jev“, sebe sama, ale jsou odlišné. Nejde rozhodnout, zda je více privilegovaná látka nebo psýché (vůně v tomto případě), kdo z nich je ten „původce“, originál. Pro život je však asi třeba, aby bylo něco privilegovanější (narušená symetrie - idealismus nebo materialismus). Analogická, nikoli identická, soustava k soustavě „tělo-mysl“ je myslím soustava „hmota-logika“. Skupina pravidel je logika, jejich realizace je ve hmotě. Jedno bez druhého se neobejde, hmota může mít možná více možností, zápisů téže (či velmi podobné) informace. To, že v makrosvětě mohu mít např. „číslici 1“ označit jakým chci jazykem a chápat ji stejně, to v kvantovém světě být nemusí, tato benevolence.

Poznámka: Protikladu Duch versus Hmota je podobný protiklad teorie versus praxe. Vzájemně se prolínají a vzájemnou komunikací se tvoří, oddělují a pohlcují (prvky asi vždy mají tyto ambivalentní vztahy, ničí se, tvoří, léčí, atd., není ale dobré na to příliš upozorňovat a žít tím vším, spíše popořadě je třeba tím žít i, jinak je to předbíhání – vidět vše najednou, mít vše tzv.). Pokud se žije příliš teorií, jde o parazitismus, protože se nepodílíme na světě (a ani mu pak nerozumíme), pokud se žije příliš praxí, jde o nevědomost a opět parazitismus, je to jako „přijít k prostřené hostině“, kterou někdo připravil a je nám jedno kdo a jak (jde jen o trhání plodů). Mají li se však teorie a praxe nějak zvýraznit, na parazitismus se vždy asi narazí. Vzájemná symbióza obou druhů parazitismu je pak svět, jaký je.

Poznámka: Prvkem může být i soustava, například bílá barva je soustava prvků (barev), ale samotná bílá barva je sama prvkem vůči černé barvě (absenci světla a barev).

2.36 Poznámka: Každý pozorovatel má pocit, že je středem všeho. Tak například se můžeme domnívat, že právě na Zemi se potkává Hmota a Duch, ale mohou to být podobné představy, jako že jsme ve středu rozpínání se vesmíru. Podobné jsou představy, že člověk je nejinteligentnější bytost na Zemi. Řekl bych, že rozvinutí inteligence (souvislost s abstrakcí a jástvím) sebou nese i stín, a to je egoismus a pošetilost a „zlo pro zlo“. Jsme něčím ochuzeni, oproti zvířatům a ještě více oproti rostlinám, určitým kontaktem, transparentností. Rostliny komunikují na molekulární úrovni, chemicky a jejich komunikace je velmi dokonalá bych řekl. Člověk je více inteligentní než zvíře a také méně inteligentní než zvíře, „vidí“ méně, aby viděl něco jiného.

2.37 Poznámka k „rozpadu nepodmíněnosti na prvky“. „Představme si“ psýché domorodého člověka třeba před 15 000 lety nebo kmenů v dnešní Amazonii (dle vyprávění Mnislava Atapany Zeleného) – je vyrovnaná, v kontaktu se sebou, druhými a okolním prostředím („Trojice“). Je transparentní jakoby, je o nepodmíněnosti. Nesnaží se být vánkem, jako mistři asijských bojových umění, nemedituje v umělém jasu na koberečku v kýčovitém lese, není bojovník za nějakou myšlenku, není zemědělec, co hrdinsky poráží přivázané prase a není ani anti-stavem k těmto stavům atd. Všechny tyto stavy psýché mají společnou určitou ztrátu bdělosti oproti domorodým. Jsou vnitřně zaslepené, ale komplementárně každý něco rozvinul, nějakou formu nové bdělosti. Jednou se možná opět k psýché domorodých vrátíme, kdo ví, obohaceni o civilizaci a vše s tím související. Pokud se naruší jedno, např. kontakt s okolním prostředím, už je vše narušené. Možná úplně všechny soustavy a vzniká, či to celé už je, neuróza (viz kapitola 3.). Představa narušeného, hlukem civilizace ovlivněného člověka pak je ta, že z oné původní Nepodmíněnosti se oddělily

ony polarity a pak, že v ní zase zajdou. To je totiž opět podmíněná představa. Ve vědomí nelze mít nepodmíněnost a neurózu zároveň, vylučují se, což je asi i důsledek toho, že jsou dohromady Nula, kterou právě vidět nelze. Takto to je ale se vším, vždy je vědomí na něco méně zaměřeno, aby něco vyniklo. Ve třetí kapitole bude rozvedeno, že Pd a Npd nemají vůbec žádnou podobu, projevují se pouze pomocí vztahů prvků a soustav. Rozpad na prvky, např. X a Y, v psýché (vědomí a nevědomí) je „absolutní“, metajazykový, tedy rozpad na „rozpad a spojení“. Jde o rozpad na příliš „oddělené či rozlišené X a Y“ a příliš „spojené, nerozlišené X a Y“. K nim může přibýt neutralita (opak extrémů), má však blízko k oné neodlišenosti (protože rozlišenost je již extrém). Psýché domorodých můžeme považovat za bdělejší, rozeznávající více nuancí. Z pohledu civilizovaného člověka (z pohledu Rozpadu, pd) se však tato psýché může jevit jako onen typ „spojených, nerozlišených, vágních X a Y“, což je protimluv. Podobné zkreslení máme všichni vůči nepodmíněnosti, zvláště na veřejnosti, kde je třeba se schovat nějak, bereme nepodmíněnost jako slabost, naivitu až tíhu – ale taková je naše nezralá „Anima“ (archetyp dle C.G. Junga) a ne Nepodmíněnost. Bdělost není slabost. I civilizovaní však mají svoji pravdu asi. Jak domorodí, tak civilizovaní lidé mají svůj díl bdělosti a otupělosti. Domorodí ať už minulí nebo přítomní mají bytostnou bdělost - nepodmíněnou, a nemají bdělost např. vědeckou, naopak my máme bdělost vědeckou (a ta trochu ovlivňuje bdělost bytostní) a nemáme už tolik bdělost bytostní. Řekl bych, že až dohromady jsou obě bdělosti bdělostí „Nepodmíněnosti“. Rozpad Npd není rozpad v pravém slova smyslu, protože Npd není o spojení prvků, jak bylo řečeno, je o jejich spojení a zároveň nezávislosti (oddělení) – Rozpad je také o rozpadu na oddělení a spojení, Npd a Pd to mají stejně, jen jinak. Existují asi ale i stavy, kdy jsou npd a pd v jednom „obrazu spojení v jedno“. Například v horlivé zamilovanosti, kde je démon i silně přítomen, nejde však ani o Neurózu (Neu) ani o Npd. *Napadá mě scéna z filmu „Noc na Karlštejně“, kde je již Královna Karlem IV. odhalena a začne zpívat „Lásko má já stůň“, vše zrudne, je v tom „píchnutí a krev“, ale není to zlé v tomto smyslu.* Neurózy jsou, bych řekl, dvojího typu – „orální a anální“, jak jsou popisovány v psychoanalýze Z. Freudem. Anální neuróza osciluje na jedné straně mezi tupostí, znehybněním, neprůhlednou hmotou, co je právě otupělá a na straně druhé je čistota, ostrý jas, prázdno, kontrolování, sadismus, přesnost, sterilizace apod. Jde ve výsledku o plný nebo prázdný konečník. Projevuje se jak snahou o bdělost (nesnáší svoji otupělost, projikuje si ji atd.), tak naopak vyžíváním se v otupělosti (nesnášení přílišného jasu, sterility atd.). Když je v rámci anální neurózy vysloveno slovo čistota, myslí se opak, myslí spíše rozhraní prvků (čistá relativita neboli inferiorní antilogika), ostré jasné rozhraní k nečistotě (už samo rozhraní je považováno za něco pročišťujícího) – černá skvrna, a ta černě evokuje čistě relativně čistotu, nejde vůbec o nepodmíněnost, ale o čistou relativitu. Anální mysl je více o myšlení a cítění, pracuje s objekty a hmotou a jejím pročišťováním, s něčím a ničím, jde o černobílý svět anebo odstíny šedi. Naopak orálnost je „archaičtější“, má blízko k vnímání a intuici. Vůči orálnosti vystupuje análnost jako dospělejší a vyvinutější, rozlišenější, alespoň to tvrdí. Anální forma neurózy osciluje v rámci jedné soustavy prvků mezi přílišnou odděleností (těchto) prvků a přílišným slepením (těchto) prvků dohromady. Anální neuróza má například v sobě pocity ulepenosti, tuhé velké hmoty neprůhledné a aplikuje si na to přílišnou oddělenost, jež pokládá za čistotu a bdělost a jas apod. a vyžaduje to třeba po všech okolo, aby „někým byli“, rozlišení, atd. Může něco řezat stále, ve snaze něco cítit, tím si svoji necitlivost i přiživuje, o tom neurózy jsou. Cítí se za svoji tupost provinilá, vina je opět nástroj k „probuzení“. Neurotická mysl je obecně neklidná, třese se, je o „1-1“ (supra-neuróza je, když se neklid, neurotičnost, potlačí, vytěsni, projikuje, jde jen o neurotickou nadstavbu). Naproti tomu orální neuróza je méně nápadná, nevím jak ji lépe popsat. Orální neuróza jakoby se umocnila a projevila až v análním stadiu, kdy také více vzniká naše ego. Mám dojem, že orální neuróza je neuróza mezi „análním a orálním“, samotnou orálnost můžeme spojit s nepodmíněností totiž (ale ne s Nepodmíněností, s tou ne). Orální neuróza se rozvine asi až po análním stadiu. Zatímco v anální neuróze jde o silnější oscilaci mezi prvky, v orální neuróze jsou tyto oscilace setřené v jednom objektu, je horizontálnější, její neuróza spočívá v nerozlišenosti a nerozlišování, „vše je jen mým opojným snem“ a ve vytěšňování neurotičnosti jako takové (přidává se přenos a projekce neurózy na druhé). Neuróza orální je snad v tom, že „žádný problém a

neurózu ještě nezažila a nechce zažít“ – schopnost abstrakce je tam velmi silná (metajazyk je velmi dobře chápán), ale je archetypální a nerozvinutá. Orální neuróza je snad i postupný rozvoj identifikace s nepodmíněností, nevím. Orální neu má blíže k hysterii („mé já je automatické, jde mi o pozornost“) a anální neu k narcismu (vyžadují obdiv skrze něco, skutek, fetiš nějaký). Hysterie a narcismus se i dosti stírají. Orální neu je neurózou vnitřní, anální se rozvíjí s poznáváním okolního světa. Orální a anální neurózy spolu souvisí, navazují na sebe, prolínají se spíše a také mají mezi sebou, jak jinak, než neurózu. V neuróze hrají podstatnou roli strach, nevědomost, pozitivní zpětné vazby, snaha a touha, která to právě přživuje, viz dále. Vyšší komplexy, další psychosexuální fáze vývoje, jsou už spíše i variace na téma orálního a análního (anální je o osamostatnění, sexuální je o kontaktu orálního a análního – to je možná však právě nezralý pohled na sexualitu). Trošku něco trochu jiného (ale jde tam vidět shodné schéma) je neuróza mezi „superegem“ a „vnitřními pocity a idem“, což je ego právě. O tom více v kapitole 3. Přístup k fenoménu jáství je žen a mužů odlišný. Mužský prvek říká, že jáství je věc spíše negativní, takže žena jej proto vidí jako pozitivní (kompenzují se vzájemně). Ženský prvek nechápe mužovu nelogiku, proč někdo, kdo má já říká, že já je negativní jev. Může se zdát, že tu mluvím za spíše introvertní muže, ale řekl bych, že je to obecně toto. Tedy ženský prvek obecně touží po jáství, pracuje hodně s „identitou“ a vztahováním se atd. Protože touží po jáství, tak se jí jáství nedostává, má pocit, že postrádá jáství, což se projevuje jako zaměření na sebe sama. Smyslem života ženy je jáství jako takové, zdá se. Muž si svoje já projikuje více do různých předmětů, do trofejí, zajímá jej více „orientace“. Fenomén jáství není ale ani negativní ani pozitivní, jen žena a muž si jej rozdělili a samotné jáství s tímto souvisí asi i, pomáhá mu to být, kým je. Pak může jáství dráždí – obecně žena a muž druhého odmítají, aby pak s nimi byli atd., jde o formu neurózy. Každý vztah je o neuróze, ambivalenci, tím více, když nám ambivalence vadí, to ambivalenci živí. Orální neuróza nepůsobí „rozpadnutě“, avšak je také taková, projevuje jako „identifikace s láskou“, což právě lásce ubližuje. Anální neuróza je narcistická (právě spojitost análního s orálním problémem nějakým raným). Důležitost osobní versus. Ženy se identifikují také s věcmi kolem, se zdroji, přirozeně, s mužem se perou jednak o zdroje (ženu) a jednak o falus (muže). Žena si do muže projikuje jáství (ego) a muž do ženy. Orální neuróza může lpět přímo na sobě, být lpěním (lpění souvisí až více a análním stadiem), zatímco anální neuróza lpí na nějaké projekci sebe sama do něčeho – zdůrazňuje, že orální jáství říkájící, že já je automatické, je negativní, je odtažitý k jáství. Toto rozdělení na orální a anální formy „důležitosti“ je tak hluboké (resp. povrchní – věc hormonální), že ani transsexualita s tím nic neudělá. Orální neuróza spočívá v tom, že je to jáství samotné jakoby, a jáství není nic jiné než neuróza. Orální neuróza umí ale celou neurotičnost dát do balíčku a někam od sebe odeslat. Jsou tu tedy jakési dvě linie, jedna by se dalo říci je: objektivita, extroverze, ženský prvek, kvantita, racionalita, plno apod., druhá linie je pak: subjektivita, introverze, mužský prvek, kvalita, iracionalita, prázdno. Hned je ale vidět, že je to nesmysl, zvlášť začne-li se to spojovat s mužským a ženským prvkem. Je třeba jednak rozlišovat identitu a orientaci (i zde to není jednoduché, protože orientaci má spíše mužský prvek), a jednak objekt nejde příliš oddělovat od subjektu a naopak. Jde například říci, že ženský prvek je o neprůhledném objektu, co se rád provzdušňuje nebo mužský prvek, že je právě o prázdnu, které potřebuje „něco“ – ovšem tento symptom se objevuje i u ženského prvku, který imituje ten mužský, má hlad a vyžaduje sebe sama, naopak symptom provzdušňování je i u mužského prvku hledajíc sebe sama. To vše jsou nezralé stavy ale. Duchovní plnost je něco jiného, to, až když se začne ženský a mužský prvek sám sebe rozvíjet. Pak ženský prvek zjistí, že se začne plnit, když bude dávat a mužský zjistí, že když bude ženskému prvku více říkat „ne“, že začne ženám více rozumět, neb už někým vůbec bude. Tyto pocity, že „nejsem nikdo“ ženy přenáší na sebe často, ale ženský prvek je veškerá hmota, co tu vidíme kolem. Jsou to rány, co si živíme pošetile. Zkřížení prvků je pak v tom, že mužský prvek, tedy „nic“, má „plný genitál“ a ženský prvek „něco“ má genitál prázdny, ještě navíc to je smícháno s vertikálním principem (mužský prvek) a horizontálním principem. A aby to bylo úplné, muž se pohybuje ve vertikálním směru, žena v horizontálním a potkávají se v příčném směru. Už je to moc rozjetá „kýla“, ať už ego, nebo povídání o něm prostě nejde zastavit. Neurózy jsou naší součástí, tzv. vyřešit nejdou, není to asi ani jejich smyslem, aby byly

vyřešeny natrvalo, jde o rány, co si stále živíme a občas se podaří někam se posunout. Jde jen o to, trochu zpracovat tu ambivalenci, někým být unikátním díky tomu. Jde o to, aby to neimponovalo tolik a nebylo k tomu tolik emocí, ale zároveň aby to nebyla lhostejnost k tomu – i toto je složité, neurotické, ambivalentní. Neurózy jsou protkány čistě relativními vztahy. Máme pocit, že relativita se týká jen oné podoby oddělených prvků od sebe (např. prvky X a Y čistě od sebe), ale ono to je relativní k přílišné spojenosti těchto prvků X a Y v nevědomí (v anální slepenec, „hermafroditní“ objekt) – tyto představy má právě anální neuróza. *Sám jsem psychicky a jakoby i fyzicky hermafroditní.* Neurózy jsou možná vyživovány právě Nepodmíněností (nebo si to alespoň myslí, resp. neví, že parazitují). Npd a Pd jsou dva odlišné koncepty, velmi se vylučují a zároveň jsou velmi nelineárně provázané. Podmíněnost má silné setrvačné účinky, neb neustále proměňuje 1 na -1 a naopak, jsou na sobě závislé, ty polarity, slepené k sobě. Samotné jáství je produkt narušení psýché, egy druhých kolem nás (předávaná „kultura ega“ z generace na generaci) – narušení podmíněnosti, její schování kamsi do nikam. Jakmile se narušíme, ihned se to kompenzuje snahou vše v nás zase spojit, slepit dohromady, jde o obranné mechanismy ega, kterých je poznáno velmi mnoho – tyto mechanismy jsou vlastně ego samotné. Příklady na obranné mechanismy ega jsou: agrese, projekce, humor, racionalizace, šikana, egocentrismus, kompenzace, štěpení, identita určená vnějškem, všechny poruchy osobnosti, psychózy, identifikace – kdy pod nátlakem cítíme, že jsme přímo druhým a máme a nemáme rádi stejné věci podle toho, jak to má protějšek, atd.). Všechny choroby jsou vlastně neurózy, psychické i fyzické. Když ztratíme bdělost, přijde neuróza v nějaké podobě. Identifikace má smysl v dětství, v dospělosti jde o regresní obranný mechanismus. Ego je dokonale nakažlivé (Láska také, ale jinak, a právě „jak“ je o egu, pd). Přejít z neurózy do nepodmíněnosti nejde klasickým mechanickým způsobem, neb neuróza vykazuje silnou setrvačnost (již zmíněný princip oscilace mezi 1 a -1). Souvisí to, zdá se, s projevy setrvačnosti ve fyzice, je to stejný princip – energie a hmotnost se nabývá interakcí částic sama se sebou, samomluvou (pomocí modelu tzv. virtuálních částic) – čím více si „chuchvalec interakcí“ povídá sám se sebou, tím větší má energii-hmotnost-setrvačnost. Například vlastní hmotnost elektronu a kvarků (bez uvažování Higgsova bosonu). Fyzika však předkládá pouze modely, matematický popis, jeden z mnoha ekvivalentních, který dokáže předpovídat jevy, které jsou následně odměřeny a potvrzeny. Jde však o modely, možná, že objektivní realita je „dialog našich modelů s realitou“, existují pouze interpretace, ty jsou „objektivní“.

Poznámka: Metoda poznání, která se objevuje v tomto bodě a dále v textu je asi těžko uchopitelná. Je založena na intuitivní introspektivní práci s psychickými jevy samotnými, ale systematicky, s povědomým psychoanalýzy. Cílem je pochopit hlubší vztahy a ontologický systém. Splývá tu mnoho jevů dohromady, věda, duchovno, filozofie, umění atd. Je to jakoby zčásti výmysl a zčásti založeno na objektivních pravdách – ve skutečnosti všechno naše poznání, teorie, jsou takové. Psýché není objektivní, proměňuje se s tím, jak ji poznáváme. A tak je to se vším. Pojem ego zde chápu spíše negativně, dávám mu negativní hodnotu, což jej i činí, kým je. Ego a (bytostné) já se liší, doplňují se. Západní společnost se staví k jáství pozitivně, protože zde převládají extrovertní, tedy obecně na ženský prvek zaměřené, nálady. Extroverze je orientace na člověka, introverze je orientace na ne-lidské prvky, ale zato je člověkem automaticky. Prohazují se, introverze má v nitru prvek objektový, lidský, široký a lepkavý, orální, „narůžovělá mana“, hnis ve vědu, tažení do horizontálních směrů, kterého se snaží všelijak neuroticky zbavit. Naopak extroverze má v nitru prvek temný, prázdny, duchovní, suchý a snaží se vše „omastit“ a ono to nejde, neb jde o neurózu a živí to onu suchost v nitru. Když po něčem toužíme, tak to nemáme, nejsme tím atd., to je logické, a proto po tom dále toužíme a vyhovuje nám to, neb ego nemůže dosáhnout svého cíle, zmizelo by. A tak jen kouká a závidí druhým a to mu stačí. A ještě to pak ví, je o krok napřed před sebou (viz setrvačnost), a trvá na tom, že závidí a obhazuje se tím, že je to lidské (toto je spíše extrovertní přístup).

Poznámka: Když rozlišujeme, v nevědomí je opačný proces, rozlišované prvky vědomím jsou spojené v mlhu apod.

Poznámka: Člověk má myslím vžitou představu, že láska a kvalita je jako jemná neprůhledná či ne úplně transparentní sladká narůžovělá hmota. Láska je spojována s ženským prvkem a orálním, a ženský prvek se s ní i dost identifikuje. Toto ale nepodmíněnost není. K té dochází až „spojením“ ženského a mužského prvku. Láska někde a někdy vznikla a už nezaniká, je věčná. Kdyby tu byla odjakživa, tak to nedává smysl, ona je věčností a nepodmíněností, ale někdy musela vzniknout (podmíněný element), protože pak by se jednalo o „parazitismus“ – nejde, aby tu sama jen tak vznikla hostina, někdo ji musel připravit. Právě jedna představa je, že láska je věčná a nikdy nemusela vzniknout, je jen tak – to je parazitická představa, podobně jako představa lásky podmíněné – pokud by byla láska pouze podmíněná (za něco), láska a nepodmíněnost to není. Obojí jsou druhy démonů, eg, prvků, atd., a z nich se ale Láska skládá. Asi je nasnadě, že ženský prvek lásku příliš zdůrazňuje, jde s ní více ven, čímž nepodmíněnost nevědomky ničí, tak by to viděl mužský prvek. Mužský prvek na druhou stranu je o lásce podmíněné, sice si v nitru chová „čistší nepodmíněnost“, než žena, ale to jen díky tomu, že ji nikdy neukáže, nejde mu to. Tedy až muž a žena dohromady je možná Npd. C.G. Jung píše v **Septem**, že „muž směřuje k většímu a žena k menšímu“. Tedy muž kopíruje, co bylo řečeno, že ego, když dosáhne maxima, mizí. U ženy to je totéž, ale ne-časoprostorově, logicky (v logickém prostoru - pokud se dvě polarity spojí, zmizí také, je to stejný princip, ale méně prostorově názorný).

Poznámka: Můžeme mít představu, že Npd nic není vlastně. Naše psýché nerozlišuje nuance, je otupělá množstvím vjemů, a aby cítila, potřebuje silné vjemy, jde o neurózu. Můžeme mít představu, že Npd je líná nebo má nějakou teplou barvu, ale tak to vidí Pd. Je to dobrý pohled, ale jen v rámci Pd, kde jsou neuroticky polarity „přílišná práce versus lenost“. Pokud by vše byla Npd, nic tu nebude – jde opět o Pd pohled a správný, ale je to Pd pohled jenom. Démon je omyl, i pokud je omyl úmyslný, jde o omyl. Omyl je na jednu stranu strašný, démonický, ale na druhou stranu právě omyl říká, že svět je přirozený, neb omyly jsou přirozené. Npd je „někde mezi těmito dvěma pohledy, či oba prvky nezávisle, je jimi, apod.“. Pokud se dva prvky, co dávají nulu, potkají, na miniaturní moment se „mezi nimi“ objeví nepodmíněnost, instantně. Pd (Neuróza) má neurotický vztah úplně ke všemu, je konzistentní v tom, kým je, má neurotický vztah k sobě, k Nule a Npd a naráží na ně, Neu má tendenci Npd vlastnit. Stále si Nulu a Npd přehrává a tvoří, tak jako neurotik, ale Nula a Npd to není. Pořád vše kompenzuje na Nulu, ale Nuly nedosáhne, dělá to, co tu už je. Avšak vše je této povahy, vše jsou kopie různé. Svět zdá se tvoří dvě entity, Pd a Npd, každá část světa, úplně vše, včetně Boha, nirvány, je jimi tvořeno. Nejde však o dvě klasické entity, nevím popravdě řečeno, jak to mají – snad je to, jako kdyby se setkal někdo kdo nezná míru (Pd) a někým, kdo míru zná (Npd). Bylo by to komplikované setkání, okamžitě je patrný střet obou (průnik množin), a otázka zda by vůbec nastalo – zda ten kdo zná míru, by se setkal s tím, kdo míru nezná (nikoli však z důvodu své namyšlenosti). Je to jako boj boje a neboje, ale to není dobré přirovnání. Boj a ne-boj se vyskytuje spíše u extroverze a introverze - je napjatá atmosféra, tak aby nedošlo k nejhorsímu (přímému boji), pomůže ego. Jde o princip porovnávání, kdo má větší kyj, kdo má větší kyj, vyhrál, aniž by někdo riskoval zranění. Vznikne tedy ego (kyj, vzdušný zámek, iluze) a to ega dvě -extroverze a introverze (tzv. „antiego“ spíše, viz kapitola 3). Extroverze žije bojem jako fetišem a introverze má tento fetiš spíše v nitru. Introverze nemůže s extroverzí bojovat, neb by přišla o to, kým je (ne-bojování). Podobně to má ženský prvek. Jde o metajazykové problémy už. Také představovat si Pd a Npd jako dvě bytosti je omyl, protože bytost (jáství) je spíše o Pd. Npd není ani absencí jáství, čistá neosobnost je také forma egoismu (viděno již z pohledu někoho, kdo jáství už zná). Pd a Npd tvoří složitou meta-harmonii, která by se dala nazvat jako „přesně to, co tu vidíme“, „bezbarvou Nulu“. Setkání Pd a Npd je i jako setkání zkušeného a nezkušeného já (avšak týchž já). Není to možné, ale přesto právě k tomu dochází, všechny prvky se spolu „baví“, budoucnost a minulost a to tvoří přítomnost. Obsahuje to logiku i její porušení, porušuje to zákon zachování hmoty – nemůže se potkat starší a mladší já – ale to se děje stále přesto právě (výrazněji je to umožněno v zážitcích blízkosti smrti - NDE), neb jinak by nebyl vývoj nikam (je třeba naznačit občas). Jde o problematiku relativnosti současnosti ze speciální teorie relativity (STR).

Uprostřed je „bod“ – Npd, vzhlížet jen k tomu bodu je parazitismus, ale bez toho vzhlížení k němu by i nebyl asi.

Poznámka: Polarity, které touží, se vždy chovají paraziticky – a i ty které netouží, i nirvána je forma parazitismu, pokud jde o lhostejnost vůči světu, svému „původu“. Někdo to musel vymyslet, stvořit, ale ono se to zde asi vše i děje samo, od sebe, přirozenou selekcí. Jsou to opět dva prvky „svět je stvořen a svět vzniká přirozenou selekcí“.

Poznámka: Rozdíl mezi Nulou a nulou, Npd a npd, Pd a pd může splývat, každé dvě polarity mohou cítit, že krom nich nic není, snad je to tím, že opravdu jsou jen dva prvky, v nekonečně mnoha podobách, tedy pokud jde o systém dvou a ne tří a více prvků v soustavě.

2.38 Podmíněnost a Nepodmíněnost spolu mají komplikovaný vztah. Podmíněnost, spíše by se mělo použít synonymum Ego, se snaží být úplně vše. Pokud však tohoto svého snu dosáhne, zaniká, stává se Nepodmíněností („nemá už protiklad“), nemá zdroj své energie (střet). Na druhou stranu Npd si nemůže klást nárok na to, být vše, tak jak činí Pd, byla by to podmínka (díky tomu i vším Npd právě je možná, že se o to nesnaží). Ve skutečnosti právě Pd je o představě, že „Láska musí zvítězit na plné čáře“ – to však není vnitřně konzistentní představa, pramení z neurózy atd. Proto Npd umožňuje Pd, je jejím „stvořitelem“. Toto je docela vyrovnaný vztah Pd a Npd (Cyklus) – Pd se snaží být vše a když toho dosáhne, je to Npd, které umožňuje existenci Pd. Domnívám se, že tento „Cyklus“ proběhne v celém bytí/nebytí pouze jednou, není to proto ani moc cyklus (více v kapitole 7.). Nepodmíněnost v sobě všechny podmínky „spojuje“, což plyne z jejího názvu: „ne-pd“, tedy dvě podmínky, co se vyruší. Jde však o volbu jazyka, našeho popisu. Nula, Pd a Npd tvoří jakýsi okruh, ve kterém je (možná) úplně vše. Zásadní je to, že každé ego (snad jde říci každý prvek) má představu, že je vším, resp. chce být vším, a přitom je tu takových eg více.

Poznámka: Už se tu objevuje určitý okruh jevů, zatím spolu souvisí: Pd, Démon, Ego, parazitismus, předsudek, spěch-zpomalení, instantnost, omyl a čistá relativita (čísre, například „díky tomu, že to nevím, tak to vím“) a „na druhé straně“ je Nepodmíněnost. Postupně budou další synonyma do obou skupin přibývat.

2.39 V bodě 1.12 se říkalo, že pokud se odhlédne od všeho, tedy od všech objektů i vztahů (subjektů), pak se nejspíše opět otevře náruč všemu (když vše zanikne, jde se kompenzačně všemu naproti, avšak asi v jiném módu komunikace). Je to důsledek polárnosti „vše a absence všeho“ - absence všeho pak vede na projevení se druhé polarity. Vylučují se i vzájemně – obojí najednou (logicky) vidět nejde. K „vymizení všeho“ dojde asi právě v buddhistické nirváně - „po překonání sféry nebytí a neomezeného vědomí se dochází na hranici samotného vnímání a zániku vnímání“ (Lankávatára sůtra, kde se mluví o nirváně). Ve stavu vymizení vnímání se dojde k vědomému Nic, a toto je právě spojení Něčeho a Ničeho a každé takové „spojení“ je nepodmíněností. Dojde ke „spojení“ Něčeho s Ničím, všeho s absencí všeho, ke spojení působení a nepůsobení. V posledně zmiňovaném je právě rozdíl oproti tzv. „buddhům proměn“, kteří jsou v Lankávatáře sůtre zmíněni. Proměny jsou oblast působení, můžeme říci, že v Rci jde o „1-1“. V buddhismu je cílem i stav „0“. Potom jsou proměny už automatické, díky 1-1=0 (jak se v Lankávatáře píše: „buddhův život se stane univerzálním životem, tak jak se projevuje v jeho proměnách“). Zbaví se lpění, včetně lpění na názoru o nirváně apod. Jde o „proměny mezi proměnami a ne-proměnami“. Démonu (mohli bychom říci jeho hysterické podobě) se může přihodit něco podobného, ale je to napodobenina a egoismus, který může být samozřejmě i skrýván, což je opět egoismus. V Lankávatáře se dále píše: nirvánu pojmají různí lidé různě – jsou ti, kteří trpí nebo se obávají utrpení a myslí na nirvánu jako na odškodnění a záchranu, pak jsou ti, kdo přemýšlí o nirváně (filozofové), pak jsou ti, kdo zažívají nirvánu ve vztahu k sobě samým. Toto posledně zmiňované je bych řekl veliký objev - „buddha proměn“ je sice velmi vyspělý duchovní stav, avšak nepostřehne, že jde o duchovní blaho pro něj samotného (sám jsem to na sobě zažil). Odhodí jedny růžové

brýle, aby si jiné nasadil. Ego, když mizí, rozpouští se, je to pro něj blaženost. Spojení se všemi já světa, s Nejvyšším, je blaženost, nepodmíněnost. Avšak pro nás samotné. Nebo se řekne „jsem menší egoista než ty, jsem „patření do nebe“. No, a nakonec jsou tu buddhové (tathágotové), a pro ně zde není nirvány. Nirvána a tento svět se neliší (člověk se zase vrátí zpět do normálního života, ale trochu jiný, vidí, že tu nic jiné než „normální život není“ – osobně jsem nirvány dosáhl asi šestkrát, pokaždé při jiném vhledu). Nirvána je o ne-dualismu, tedy o nepodmíněnosti. Úplně vše, i nirvána atd. však obsahuje negativní i pozitivní prvek. Na nirvánu lze (z vnějšího pohledu) hledět jako na nihilismus anebo nepodmíněnost. Nirvána je sice vespělý „stav“, ale chybí tam konkrétní podoby existence (jde zas o jiné růžové brýle). Na vše je hleděno jako na „něco“, není to o rozlišování. Je třeba vědět, kdo jsem a co je svět, rozlišovat, aby „bylo toho, který kdysi žil v iluzi, že on je ten jdoucí po stezce a vstupující do nirvány“. Není to stále znalost míry (více v 5. kapitole). Může nám přijít, že je to skvělé, že jsme byli blbí a nyní něco víme, že jsme žili dříve v iluzi, že něco vědět, je pozitivní, proto jsme to celé dělali. I toto je spíše pohled ega, které je právě oním, kdo nás nutí poznávat a něčeho dosahovat. Nic nevykonáme, aniž bychom k tomu nebyli donuceni, např. žijeme, protože nechceme umřít apod., celá příroda je o tomto moudrém šetření energií a podmíněnosti. Až se naučíme dělat věci bez toho, abychom museli mít „nůž na krku“, tak to bude pohoda. Svět jaký je, zde a možná úplně kdekoli, je spolupůsobení „muset“ a „nemuset“, podmíněnosti a nepodmíněnosti. Svět by neexistoval bez obou „energií“. Musí to tak být, říká podmíněnost právě hlavně (není to jednoduchý vztah, mezi Pd a Npd, ale takové jsou všechny vztahy, jako množiny, co se někde pronikají). Může se zdát, že „muset“ souvisí s mužským prvkem a „nemuset“ s ženským, ale jde mi tu spíše o nadstavbu těchto prvků v podobě „démon, hermafroditismus“ versus „nepodmíněnost“. Působení a nepůsobení lze i vyložit jako setkání jáství a ne-jáství. Pošetilost je o tom „podívat se do božské kuchyně“, ale to jsou právě parazitické představy (něco získat zadarmo, pro sebe něco vědět atd., být už tam a tak), a není to „tvorba té kuchyně“. Na druhé straně ale, úmyslná, vůči Bohu vzdorovitá, Boha popírající „tvorba“ opět není „tvorba té kuchyně“. Vzájemným kontaktem lidí se naše ego tvoří a také rozpouští. Pošetilé jsou pak představy typu – jednou se všechno lidstvo spojí a budeme komunikovat, budeme v lásce, dokonalé vznešené distingované kosmické bytosti nebo jako budeme jako monolitová masa a tak.

Poznámka: Duchovní systémy založené na „konání dobra pro druhé“, nejsou logické – potřebují tyto nevědomé lidi mít kolem sebe, aby sami byli těmi, kdo jsou nad tím, kdo dává, kdo „ego nemá“. Všechny milují, ale pokud by někdo měl milovat je, to by museli ukázat svoji lidskou nižší tvář, nedokonalou. Jde o formu narcistického chápání světa. A o tom je celý proces duchovního poznání. Jas je nepřítel poznání, jak jsem se dověděl z videí na internetu.

2.40 Byla řeč o „ontologické Síti“ – tedy o síti, která propojuje úplně všechny jevy, prvky, soustavy, v bytí a právě i s nebytím, komunikací a nekomunikací atd. Jde spíše i o síť logickou (logika žije na rozhraní samotné časoprostorovosti a Ničeho). Pokud odhalujeme část této Síti, jež nám byla schována, nejde myslím o odhalování čistě objektivní, i trochu přispíváme do toho, co odhalujeme, vzájemnou interakcí. Vůči tajemství, nejistotě si musíme utvořit kompenzačně předsudek (jistotu) a toho se potom zbavujeme, což je odhalování síti. Celý svět a síť jsou tedy předsudek mj. Ze Síti je možné postupně odhalit tzv více a více, ale k čemu to je dobré, snad z nějakých egoistických pohnutek. Pokud bychom se na druhou stranu nesnažili vůbec, bude to opět forma egoismu. Díky nevědomosti a neurčitosti, tajemství, můžeme vůbec něco zažívat, jde opět o soustavu prvků, v čistě relativním vztahu. Nelineární akt nastává, střet nastává, pokud odhalujeme tajemství a neurčitost, díky kterému žijeme „odhalený“, konkrétní život tvarů atd. A to

xxxxxxxxxxxxxxxxxxxx

2.57 Pokud je vše Nula, pak logicky jakýkoli původ čehokoli bude v Nule, jakákoli přítomnost bude Nula, kamkoli se vydáme, bude v "cíli" Nula. Souvisí to, bych řekl, s procesem individuace popsaným C.G. Jungem.

Směr k úplnosti a původnosti (antilogika v tom je opět, více o originalitě v kapitole 5.). Démon je ten, který jde zkratkami, ale i to právě natahuje kompenzačně, vytváří stagnaci, právě tím, jak je zbrklý a ničeho nedosáhne. Na jednu stranu spěchá na druhou stranu (díky tomu) tvoří ztuhlost, hmotu apod. Fyzikální cesty bývají ty nejkratší (geodetiky), ale duchovní cesta je komplementárně ta nejdelší.

3. VYŠŠÍ ABSTRAKCE, NEURÓZA A NEPODMÍNĚNOST

3.1 V této kapitole se v návaznosti na předešlou kapitolu (uvedené postuláty) rozvede tzv. trans-abstrakce (tedy vyšší abstrakce), ve které se „sjednocují“ všechny objekty, vlastnosti apod., všechna jsoucna. V trans-abstrakcích vystupují přirozeně Podmíněnost a Nepodmíněnost (definované už v minulé kapitole), v této kapitole je Podmíněnost spojována s Neurózou, tedy je tu protiklad „Neu versus Npd“.

3.2 Abstrakce se obecně definuje jako odhlédnutí od objektu, od vázání na objekt. To umožňuje nový (objektivnější) pohled na svět. Abstrakce je asi ponejvíce známá v matematice a umění. Abstrakcí je i rozvinutí jáství, odlišení od svého okolí. Abstrakce na jednu stranu člověku pomáhá, kým je a na druhou stranu, jak už to bývá, je zdrojem jeho utrpení (pošetilosti). Např. stavy depersonalizace, derealizace, dělání zla pro zlo“ jsou tyto projevy. Ne-já je potom další stupeň abstrakce. Lze říci, že abstrakce nás vzdaluje reálnému světu, ovšem tím nás k němu přibližuje zároveň, jde asi opět o nějaké kompenzující se prvky.

3.3. V matematice můžeme rozlišit nejméně tři stupně abstrakce (**Kulhánek F1-1 Veličiny, vektory, abstrakce**). První a druhý se probírá na prvním stupni základní školy, třetí až na vysokých školách (alespoň v Česku). V prvním stupni abstrakce vzniká samotná matematika, počítání s čísly. Malé dítě si spojuje číslo vždy s nějakými objekty, např. tři sklenice, pět lidí, devět kamenů, avšak po určité době už je schopno chápat číslo samostatně, bez potřeby vztahování k objektům. Zrodí se tak samostatné objekty – čísla a s nimi se operuje, již bez pomoci objektů v reálném světě. V druhém stupni abstrakce, který následuje poměrně brzy po prvním, se čísla nahradí proměnnými, místo množiny čísel se zapíše symbol. V této abstrakci se rozvíjí základní matematické objekty, jako obsahy, objemy, polynomy, funkce, apod. Ve třetím stupni abstrakce se oddělují vlastnosti matematických objektů od matematických objektů samotných. Poznání probíhá (například) na úrovni vztahů mezi vlastnostmi matematických objektů. Příkladem je lineární vektorový prostor – jak již bylo zmiňováno, například, protože lze funkci pojímat jako vektor, lze spočítat i úhel mezi funkcemi, což sice nemá reálnou podobu, ale je to právě ono propojení vlastností různých matematických objektů – hledání hlubších souvislostí a princip sjednocování. Při principu sjednocování se ale obvykle naráží na nové jevy a problémy vždy.

Poznámka: V matematice se v prvním stupni abstrakce osamostatnila samotná kvantita od kvality. Od té doby, od vzniku čísel, ale matematika ke kvalitě postupně směřuje, bych řekl. Je otázka, zda spojovat kvantitu s objektem nebo vztahem, a naopak kvalitu s objektem nebo vztahem. Objekt jde spojit s velikostí vektoru a vztah s jeho směrem. Objekt sám je pak kružnicí, a působí kvalitně, ale nese kvantitu, naopak směr nese kvantitu směru, ale nese velikost, čímž je oproti objektu kvalitní zas on. Abstrakce je sice odhlédnutí od objektů, ale jde i o vytvoření objektů nových, o objektivizaci objektů, od kterých bylo odhlédnuto (do té doby nebyly tak úplně objekty) a směřuje k objektům.

Poznámka: S dalším stupněm abstrakce se vždy otevírá nový pohled na svět, nové souvislosti. Na tentýž soubor se pohlédne jinak a něco nové se objeví zase – o tom poznání asi i dost je. Například v kvantové teorii je popsána elektrická a slabá interakce, avšak tyto fyzikální síly jde sjednotit do síly jediné. Jde o nový pohled, avšak se stejnými substituenty a je ale třeba přidat nové (Higgsovo) pole.

Struktura kapitoly:

Definování metaabstrakce a transabstrakce.

Pd a Npd se vyskytuje u všech prvků, dva typy vztahů to jsou

Vztah Pd a Npd (NPd se skládá z pd atd.) , a bytí jako transformace mezi nimi, Dílo.

Definice neurózy, typy neuróz (pšt, kom-nkom), příklady

Ostatní